TESTAMENTUL
LUI
IULIU MANIU

PARTIDUL PENTRU PATRIE
INVENTAR 462

938-152
M

COLECȚIA DOCUMENT

TESTAMENTUL

LUI

IULIU MANIU

Din frământata Istorie a Exilului Românesc

Comentariu de:
SIMION GHINEA

EDITURA BUNA VESTIRE
1995

PARTIDUL PENTRU PATRIE
INVENTAR ..... 452 .....

LEGIONARII SE ÎNCHINĂ ÎN FAȚA SUPREMEI JERTFE A LUI IULIU MANIU

938-150

CAPITOLUL I

REFLEXII LA MOARTEA LUI IULIU MANIU

Este plin de înţeles faptul că a fost ales tocmai G. Tătărescu să aducă confirmarea morţii lui Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu. Cine a urmărit presa reperistă din preajma proceselor lui Maniu (toamna lui 1947) îşi aminteşte desigur, de o fotografie a lui Tătărescu (pe atunci membru la guvernul Groza) în mijlocul unor **tovarăşi** turbaţi, care purtau cartele cu lozinca **„ Moarte lui Maniu"**! Şi iată, acum, Maniu a murit şi Tătărescu îi anunţă moartea. **„ Tovarăşii "** pot fi mulţumiţi. Calculele lor însă se vor dovedi greşite. Contrastul realizat prin împerecherea numelui lui Maniu cu acela al lui Tătărescu va produce un efect diametral opus celui aşteptat. Căci cine **a murit** în realitate ? A murit Maniu care, intrând în legendă, este şi va rămâne mereu viu în sufletul poporului român şi trăieşte Tătărescu care, în viaţă fiind, stârneşte dezgustul unui stârv ? Întrebarea este instructivă pentru toţi, inclusiv legionarii ; căci, din păcate, şi-au avut şi ei saltimbancii lor. Comportarea lui Maniu în viaţa publică s-a călăuzit de cel mai impresionant din principiile democratice sintetizat plastic în următoarele cuvinte: **„ ştiu că n-ai dreptate şi nu sunt de acord cu cele ce spui, dar voi lupta până la moarte pentru a apăra dreptul tău de a spune ceea ce ai de spus".** Iuliu Maniu a trăit cu intensitate principiile pe care le afirmase. Le-a **mărturisit** cu orice risc la procesele înscenate împotriva Căpitanului, la propriul său proces montat de comunişti şi în tot timpul cât a fost chinuit în temniţă, până la ultima lui suflare. Toate acestea i-au dat aureola de martir al unei idei. Această aureolă nu va încununa capul acelora pe care demonul puterii i-a **tentat** să abuzeze de putere când erau tari. Cu atât mai mult nu vor putea avea această aureolă diverşi membri ai tribunalelor civile sau militare care, călcând orice principii de justiţie, condamnau (spre a fi pe placul dictatorilor) oameni nevinovaţi la temniţe grele sau la moarte. Aceasta chiar dacă slugile actualei

dictaturi le-au aplicat aceleaşi procedee arbitrare. Toţi aceştia şi-au ispăşit sau îşi ispăşesc păcatele. Căinţa lor poate fi impresionantă. Dar ea singură nu le poate conferi cununa martiriului, fiindcă ei **n-au suferit pentru o credinţă.** În frământările adânci ale vieţii publice româneşti din prima jumătate a veacului nostru, au răsărit doi **eroi martiri** în adevăratul înţeles al cuvântului : Corneliu Codreanu şi Iuliu Maniu.(Jertfa lui Moţa consumându - se într-o încleştare internaţională cu Anticrist, are mai mult un caracter creştin universal). O analiză paralelă a vieţii şi faptelor lor ar oferi posibilităţi de pătrundere mai adâncă a resorturilor istorice, care au determinat cursul evenimentelor româneşti, în deceniile ce au urmat după primul război mondial. Spaţiul restrâns al gazetei însă nu ne permite această încercare. Ne vom mărgini să enunţăm numai câteva trăsături mai caracteristice. Temperamental, Maniu şi Codreanu au fost două firi diametral opuse. Primul reflexiv până la paralizare, secundul dinamic până la temeritate. Numai disciplina lor interioară şi tenacitatea izvorâtă dintr-o voinţă implacabilă făcea să se restabilească un anumit echilibru. Stilul lor de luptă însă se axa pe tendinţa firească a temperamentului lor congenital. Şi aşa se proiecta în spaţiul istoric. Dacă structura deosebită a temperamentelor lor îi va împinge spre cadrele eterogene de manifestare politică a democraţiei iluministe (**raţionale**) sau al spiritualităţii creştine (**iraţional**) - puritatea sufletească, dezinteresul în lupta şi intuiţia istoriei, îi va face să pună, ca şi Eminescu, acelaşi diagnostic patologiei vieţii noastre publice : fără o **întremare morală** a clasei conducătoare, deformată şi pervertită de atâtea influenţe nesănătoase străine, nu numai că nu va fi posibilă o afirmare masivă în istorie, dar se pericliteză însăşi existenţa noastră ca neam deşi diagnosticul identic, fiecare însă a acţionat după temperamentul şi formaţia sa. Iuliu Maniu, mişcându-se în cadrul raţionalismului democratic, a preconizat ca metodă de îndreptare **legalismul riguros,** până la puritarism, adică a pornit mai mult din afară spre înăuntru. Dimpotrivă: Corneliu Codreanu, pornind de la icoana Arhanghelului Mihail, a căutat mai întâi să cauterizeze cu sabie de foc, focarele de infecţie sufletească, înainte de a-şi propune problema veşmântului exterior. A pornit deci, din lăuntru spre afară. Evident, clasa suprapusă simţindu-se ameninţată în existenţa sa parazitară de acest suflu, de înnoire morală, a reacţionat pe ambele fronturi. Unitatea ei s-a stabilit imediat, cuprinzând toate elementele corupte: de la aşa zisa

extremă dreaptă până la aşa zisa **extremă stângă.** Reacţiunea a fost însă mai violentă faţă de procesul de întremare venit din interior; însufleţit de o credinţă nouă, acest proces se mişcă pe un teren cu totul inaccesibil, cu o impetuozitate necunoscută până atunci, fapt care alarma (pe) când (în) acţiunea lui Maniu, (ea) orientându-se după normele pe care le simula şi pătura suprapusă, existau mai multe posibilităţi de destrămare şi (de) izolare. Faptele au confirmat acest lucru.Într-adevăr, în vreme ce Maniu devenea un singuratec în propriul său partid, Corneliu Codreanu polariza tot mai mult oşti fanatizate în noua credinţă pentru ridicarea morală a neamului românesc. Pe de altă parte tactica defensivă, expresia naturală a temperamentului lui Maniu făcea prin retragerile acestuia la Bădăcin, să se destrame în gol loviturile isterice ale lui Carol II. Pe când dinamismul imprimat de temperamentul lui Corneliu Codreanu rămânea impetuos chiar când se adopta tactica creştină a **non violenţei .** Cum era şi firesc, în această încleştare cu forţele răului, Maniu şi Codreanu au trebuit să se ajute reciproc. Nici o primejdie şi nici o intrigă n-a putut zădărnici această colaborare inspirată de cel mai pur ideal: **înălţarea morală a naţiei româneşti.** Când forţele răului au pornit atacul concentric pentru lichidarea lui Maniu, Corneliu Codreanu, renunţând la orice avantaj politic pe care i l-ar fi adus espectativa sa, i-a sărit cu loialitate în ajutor. **Peste alte deosebiri**, scria el legionarilor, **noi credem că D-l Maniu este un om corect şi de ţinută morală, într-o ţară care moare în fiecare zi din lipsă de ţinută morală şi de corectitudine interioară; că pentru această ţinută în contra sa se unelteşte, după cum se unelteşte ceas cu ceas şi în contra tineretului.** (Circ., pag. 133). Aceeaşi atitudine loială a păstrat Iuliu Maniu la procesele montate împotriva Căpitanului:

„ D - l Codreanu este de aceeaşi convingere cu mine că, fără a respecta regulile de corectitudine în viaţa particulară şi publică şi fără a ţine seama de morala creştină, nu se poate asigura dăinuirea unei naţiuni; şi că părăsirea acestora ar însemna şi pentru poporul nostru ceea ce a însemnat şi pentru multe popoare din trecut : Distrugere şi pieire. Pentru aceasta suntem de acord în tendinţa de a impune în viaţa particulară, socială şi publică corectitudinea, onoarea şi morala creştină pe care astăzi* - durere!- *atâţia o calcă ". *(Adevărul în Procesul Corneliu Zelea Codreanu , pag. 130). Loialitatea lui Maniu s-a dovedit şi pe tărâmul gingaş al politicii externe, când punctul său de*

Mişcarea legionară

Cu excepţia măsurilor luate contra legionarilor de Ion Mihalache, ministrul de interne în 1932, la cererea regelui Carol, Partidul Naţional - Ţărănesc nu a avut nici odată o atitudine ostilă faţă de aceştia. Corneliu Codreanu a întemeiat Legiunea pe trei idei: **naţională, credinţă creştină, omul nou.** Cu excepţia chestiunei evreieşti, nimic nu ne separa. Ne-am întâlnit tineri deputaţi în Parlament. Legiunea făcuse progrese repezi şi importante în tineret. Este adevărat că există problema evreiască, fiindcă evreii deveniseră, după unguri, cea mai importantă minoritate ca număr şi era prima ca putere economică. Profesiunile libere erau invadate de evrei. Nu eram de acord cu Codreanu, asupra soluţiunilor de dat acestei probleme. În politica externă, preferinţele lui Codreanu mergeau spre Axa Roma-Berlin, din cauza repulsiunii lui faţă de comunism şi fiindcă credea că era în interesul ţării să existe o politică alternativă. Dacă ar fi trăit Codreanu, nu ar fi căzut Iorga şi Madgearu şi nu ar fi avut loc **ianuarie 1941**. Ce s-a întâmplat atunci a produs **o ruptură în sufletul Mişcării Legionare,** iar ţara a rămas îndurerată. Acele crime nu erau imputabile Mişcării Legionare în întregimea ei. De aceea, în timpul regimului Antonescu, legionarii care nu le aprobau, s-au îndreptat spre Maniu şi Partidul Naţional-Ţărănesc. Se pare că ei erau fideli unui consemn dat de Codreanu, care-şi prevedea sfârşitul tragic.

După 23 august, apropierea legionarilor de Maniu şi de Partidul Naţional-Ţărănesc s-a accentuat.Domnul Horaţiu Comăniciu, de acord cu conducerea rămasă în ţară a Mişcării, a scris lui Maniu la 26 august, oficializând această apropiere. Maniu a răspuns imediat. Scrisorile au fost publicate în toată presa de atunci. **Era deci un act politic public, nu o conlucrare secretă, într-un moment când el putea părea o adevărată sfidare faţă de sovietici.**

Iată răspunsul lui Maniu la scrisoarea domnului Comăniciu:

Domnule Comăniciu:

„ Sunt acum mai mult de doi ani de când câţiva membri autorizaţi ai Conducerii Mişcării Legionare mi-au adus la cunoştinţă decizia lor de a revizui orientările de politică internă şi externă a grupării lor. Ei au recunoscut că au ajuns la convingerea, datorită experienţei dictaturilor ce s-au succedat începând cu fostul rege

Carol al doilea şi până în zilele noastre, că regimul dictatorial şi totalitar nu corespunde temperamentului poporului român şi că actualele evenimente sociale şi economice din România nu fac decât să întărească această opinie. Aceste declaraţii ale conducătorilor Mişcării d-voastră erau dealtcum în acord cu declaraţia categorică ce mi-a făcut-o întemeietorul Mişcării, Corneliu Codreanu, cu ocazia penultimei întrevederi ce am avut-o cu el când mi-a spus ceea ce îl lega de Germania nu erau principiile naţional-socialiste, ci credinţa că în râzboiul mondial ce se va declanşa, Germania va ieşi învingâtoare şi deşi va trebui sâ existe în România o mişcare ce-ar putea servi de cadru protector pentru armonizarea intereselor ei cu exigenţele eventualului învingător. Însă acum este clar că Germania va fi învinsă. Dictatura, starea de asediu şi cenzura au făcut imposibil ca aceste opinii ale conducerii D-voastră să poată fi exprimate, să poată fi public manifestate şi în consecinţă, a trebuit să suportaţi o atmosferâ grea ce s-a creat în jurul D-voastrâ. Sunt foarte bucuros că prin decizia Majestăţii Sale Regelui, în ziua libertăţii, v-aţi alăturat din primul moment în mod public spre a arăta şi proclama opiniile D-voastră şi exprima decizia de-a începe o nouă epocă. Proclamaţia D-voastră atât de frumoasă aratâ în mod perfect sentimentele patriotice şi pline de înţelegere pentru ideile democratice ce ies biruitoare din această luptă şi pentru concepţia de justiţie socială ce este religia în această lume, a timpurilor ce trăim.....Pentru toate aceste raţiuni, eu cred că toate energiile pline de valoare ce s-au grupat în jurul Mişcării ar face mai bine de a încerca să se alăture altor grupuri politice aşa cum conştiinţa şi convingerile lor le dictează. ...Vă rog să primiţi şi sâ transmiteţi amicilor cele mai bune salutări ". ss Iuliu Maniu **La 23 august s-a constituit guvernul Sănătescu cu generalul Aldea la Ministerul de Interne. La cererea generalului Susaicov, preşedintele Comisiei Aliate de Control, au început arestările unora din foştii demnitari din timpul lui Antonescu, a unor generali, a celor acuzaţi de colaborare cu Germania şi a legionarilor. La 4 decembrie s-a constituit al doilea guvern Sănătescu, eu fiind ministru de Interne. Printre primele măsuri ce am luat a fost liberarea legionarilor. Ei nu puteau fi acuzaţi de crime de război.** Ostentativ, cu prilejul unei reuniuni la Piteşti a Comitetului Executiv al organizaţiei Naţional-ţărăniste din Argeş, pe care o prezidam, m-am dus la penitenciarul local, unde erau deţinuţi legionari în frunte cu Dumitrescu Borşa, fost secretar general al Mişcării, i-am convocat în curtea închisorii,

le-am ţinut o cuvîntare de încurajare şi i-am liberat. Am ordonat liberarea legionarilor în toată ţara. Întors la Bucureşti am fost vizitat la minister de un general rus, reprezentând Comisia Aliată de control, care mi-a cerut explicaţii. I-am răspuns ce trebuia. Maniu m-a aprobat în totul. Liberarea legionarilor, împiedicarea ocupării Prefecturilor şi Primăriilor de către proaspeţii comunişti, dirijaţi de agenţi sovietici, au fost invocate de generalul Vinogradov, devenit între timp preşedintele Comisiei Aliate de Control, ca acte contrarii spiritului Convenţiei de Armistiţiu şi au provocat demisia guvernului. Generalul Sănătescu s-a solidarizat cu mine. A urmat guvernul prezidat de generalul Rădulescu, care a avut aceaşi soartă, fiindcă ruşii voiau pe Petre Groza, care a fost însărcinat de rege - cu toată opoziţia lui Maniu - să formeze noul guvern la 6 Martie 1945, în colaborare cu câţiva transfugi de la Naţional-Ţărănişti şi Liberali, în frunte cu Gheorghe Tătărăscu.

După 6 Martie 1945, situaţia partidului nostru devenise foarte grea. Existam legal, dar de fapt eram împiedicaţi să activăm. Într-o zi, profesorul universitar Manu îmi cere o întâlnire la care va fi prezent şi Nicolae Pătraşcu, secretarul general al Mişcării Legionare, care se întorsese clandestin în ţară. Eu am fost însoţit de un prieten, rudă a lui Mihalache, care nu era însă la curent cu această întâlnire. I-am văzut pe cei doi legionari într-o casă din cartierul Sfinţii Apostoli. Pătraşcu mi-a propus colaborarea Mişcării Legionare cu Partidul Naţional-Ţărănesc în lupta contra comunismului. I-am răspuns la această colaborare **există** deja şi i-am citat schimbul de scrisori între **Maniu şi Comăniciu. Am comunicat această propunere lui Maniu.** El mi-a răspuns: „ *Cu Mişcarea Legionară colaborăm din 1942, dar nu vom colabora niciodată cu acei legionari care sunt răspunzători de cele întâmplate în 1940-41 şi cu cei care au participat în aşa zisul guvern de la Viena*“.

Am transmis acest răspuns profesorului Manu.

Maniu a sondat pe anglo-americani în legătură cu colaborarea legionarilor la Partidul Naţional-Ţărănesc dar făcând rezerva citată. Reprezentanţii politici şi militari anglo-americani n-au făcut nici o obiecţie. Maniu a consultat deasemenea pe Dinu Brătianu şi pe Titel Petrescu. Amândoi au fost de acord cu colaborarea Mişcării Legionare. Ei primeau alături de partidele Liberal şi Social Democrat pe ***legionari.***

Legionarii au fost tot timpul prezenţi în confruntarea noastră teribilă cu comuniştii. Erau lângă noi în campania electorală din 1946. La 10 August 1946, am fost grav rănit de comunişti la Piteşti, iar doi prieteni au fost omorâţi lângă mine. Mulţi alţi Naţional-ţărănişti au suferit grave agresiuni sau şi-au pierdut viaţa. La 20 noiembrie a avut loc un simulacru de alegeri şi la 30 noiembrie regele Mihai a deschis sesiunea aşa zisei Adunări Naţionale împotriva opiniei lui Maniu, care credea inadmisibilă legitimarea alegerilor de către Suveran.

Era comunistă începea!

În iulie 1947 Maniu a hotărât ca Mihalache, Penescu, Ilie Lazăr şi Carandino, să plece în străinătate. Maniu a organizat aşa zisa fugă a noastră de la Tămădău. Am căzut însă într-o cursă întinsă de comunişti şi am fost arestaţi. A urmat procesul faimos. Am fost condamnat de trei ori, prin cumulare, la 19 ani, din care am executat 14 ani de celulă şi 3 de domiciliu obligatoriu.Am suferit împreună cu legionarii torturi fizice şi morale. Ne-am ajutat reciproc.

Aceasta nu se uită.

La 31 iulie 1964 au fost graţiaţi toţi deţinuţii politici, în conjunctura internaţională de atunci şi datorită americanilor. Maniu şi Mihalache muriseră.

Am reuşit să mă refugiez în Franţa în septembrie 1968. Primul meu gînd a fost să continui aci politica lui Maniu şi a Partidului Naţional-Ţărănesc. Era o datorie de la care nu puteam să mă abat. În Occident exista un Comitet Naţional Român, numit de rege şi susţinut de americani. El era redus la preşedinte şi trei membri. Am încercat să-l conving pe rege să lărgească baza acestui Comitet, care nu mai era reprezentativ. Nu l-am convins. Cînd comitetul a dispărut, el însuşi, am luat iniţiativa readucerii în activitate a consiliului celor trei partide: Naţional-Ţărănesc, Liberal şi Social Democrat. Acest Consiliu a lansat în ianuarie1976 un apel către celelalte formaţiuni politice - deci şi Mişcarea Legionară - către asociaţii culturale şi personalităţi, pentru formarea unui organism reprezentativ românesc. Aceasta urma să aibă la bază - şi cu vechiul Comitet, dar lărgit - **toate partidele politice care acceptau pluralismul democratic**. A răspuns la apelul nostru Mişcarea Legionară dirijată azi de Consiliul ei conducător. Eu continuam politica lui Maniu şi a partidului nostru, deci nu puteam colabora cu acei cu care Maniu a refuzat să colaboreze. Mişcarea Legionară,

pentru motive care au fost ale ei, făcuse ea singură această discriminare.

Consiliul Conducător al Mişcării Legionare, a semnat actul constitutiv al Consiliului Naţional Român Provizoriu din 3 iunie 1978, care avea la baza sa recunoaşterea principiilor fundamentale ale democraţiei. Speram toţi că, în interesul superior al ţării, unii să nu împiedice încercarea noastră de a realiza, în sfârşit, o mai mare unitate a românilor din exil, în lupta ce ei trebuie să ducă pentru eliberarea ţării. De ce aceştia nu respectă învăţătura lui Codreanu, care a cerut legionarilor să se sacrifice pentru cauzele mari, româneşti?

****

TINERETUL

Organizarea tineretului în partidul nostru depindea direct de preşedinte. Secretarul General avea numai un rol de observator al executării directivelor date acestei organizaţii, de preşedinte. Mult tineret legionar s-a înscris în organizaţia tineretului Naţional-Ţărănesc. Printre legionarii veniţi în partid era şi inginerul Veţeleanu: un om admirabil. El a fost cooptat în conducerea tineretului nostru. El a început organizarea acestuia, oarecum, pe modelul cuiburilor legionare. S-au depus reacţiuni, atât în conducerea partidului cât şi la tineret. Am scris preşedintelui organizaţiei tineretului atrăgându-i atenţia asupra acestei situaţiuni, care părea anormală. **Acesta mi-a răspuns că are dezlegare de la Maniu, fiindcă formula legionară, adaptată partidului nostru, era cea mai potrivită.** Nu am mai insistat. Noii veniţi au colaborat frăţeşte cu tineretul nostru. Apoi am suferit împreună zile grele în puşcărie. Tinerii de ieri sunt speranţa zilei de mâine.

****

POLITICA EXTERNĂ

La 4 aprilie 1934, Iuliu Maniu, într-o interpelare adresată în Camera Deputaţilor Ministrului de Externe de atunci, Nicolae Titulescu, în legătură cu politica din afară a ţării, spunea:

„De aceea, din primul moment am fost de părere că realizându-se înfiinţarea statelelor naţionale sud-europene, ele vor trebui să înfăptuiască în scurtă vreme o puternică confederaţiune sud-est europeană, cu scopul de a forma o forţă comună şi de a creia un teritoriu economic unitar, păstrându-şi fiecare stat suveranitatea sa pentru a-şi asigură desfacerea produselor în mod raţional". (aplauze unanime).

Mânat de convingerea acestei inexorabile necesităţi, în primăvara anului 1924, exact acum zece ani, într-o conferinţă ţinută la Institutul Social, am spus: *„Cred cu tot sufletul meu, că numai întronând în ţara noastră un sistem de legalitate, moralitate şi libertate pentru toţi, va putea să dăinuiască. Cred nestrămutat că idealul naţional, prin întregirea între hotarele de astăzi, nu este încă împlinit. Vai de naţiunea care nu este în stare să-şi fixeze noi ţinte nobile, idealuri măreţe, tot mai desăvârşite, demne de frământări, de luptă, de jertfe şi de martiri".*

„Viitorul este al unităţilor mari sociale şi economice, fie că ele se numesc state, confederaţiuni (în materie politică) cooperative sau tovărăşii (în materie economică).

Statul român, mai curând sau mai târziu, va trebui să facă parte din o astfel de unitate mare şi rolul în această perspectivă va depinde de modul cum a ştiut să se organizeze şi să se conducă, până în momentul celei noi şi mari prefaceri. De la destoinicia sa de azi şi de la măsura în care va putea să-şi câştige autoritatea şi prestigiul, încrederea şi respectul vecinilor săi şi a lumii civilizate în viitor, va depinde dacă Statul român va fi un obiect de târguială, ori un factor hotărâtor; dacă va fi un centru al formaţiei unei grandioase ce va veni, ori îşi va târâ viaţa umilită - dacă o mai avea - de pe o zi pe alta, din graţia altora şi servind pe alţii".(Aplauze unanime).

„Cred că trebuie să creadă întreg neamul românesc în măreaţa chemare a poporului românesc de a deveni în aceste părţi ale lumii, dea lungul Dunării şi la Marea Neagră, centrul de

gravitaţiune al unei formaţiuni puternice, mondiale, compusă din state şi popoare libere, în stare să-şi asigure existenţa lor naţională şi având forţe de a contribui la progresul culturei, ordinei şi propăşirei veşnic ascendente a civilizaţiei omeneşti".

După o aprofundată analiză a problemei, Maniu conchide:

„Astfel soluţia Anschluss-ului cu Germania fiind definitiv înlăturată iar reînfiinţarea Imperiului Habsburgic Austro-Ungar, cu sau fără revenirea Habsburgilor - o nouă primejdie pentru pacea Europei Centrale şi liniştea statelor învecinate - este evident că singura soluţie poate fi numai Confederaţia Dunăreană, în care Austria va avea un rol politic şi economic de prima importanţă şi pe care ideea ireală şi injustă a Ungariei nu trebuie s-o împiedice".

„Dimpotrivă, Ungaria trebuie convinsă că este preferabil un rol şi un prestigiu foarte important într-o confederaţie şi o situaţie economică şi politică internă înfloritoare, unei acţiuni de continuă nelinişte şi turburări a bunelor raporturi cu statele vecine, în serviciul unei idei irealizabile".

„Dar pentru a convinge Naţiunea Maghiară despre aceasta, este în primul rând necesar, să nu fie înconjurată de declaraţiuni oficiale similare care au avut darul să atingă atât de dureros poporul românesc şi să dea aripi unor speranţe maghiare care uşor pot produce stări sufleteşti şi urmări politice iremediabile". (Aplauze prelungite, unanime, îndelung repetate).

Erau sub o altă formă şi adaptate noii situaţii, ideile lui Aurel Popovici din cunoscuta lui carte **„Statele Unite ale Austriei Mari"**.

Confederaţia statelor din Bazinul Dunărean a fost totdeauna baza politicii externe a Partidului Naţional-Ţărănesc.

Adevăratul om de stat este acela care prevede ce se va întâmpla. Iuliu Maniu vedea mult mai departe decât mulţi oameni politici din vremea lui. De aceea nu era înţeles totdeauna. Era convins că statele din Europa Centrală vor fi permanent obiectul de competiţiune ale Marilor Puteri vecine care vor căuta să le dezbine pentru a le stăpâni mai uşor. Numai confederarea lor le va asigura independenţa şi poate chiar existenţa. Împărtăşeam în totul această idee, de aceea primul obiectiv ce mi-am propus la sosirea mea în Franţa a fost luarea de raporturi cu personalităţi din emigraţiile Europei Centrale şi de Sud-Est.

Am căutat mai întâi să cunosc părerea preşedintelui Comitetului Naţional. Nu era interesat la această politică. Organizaţia Naţiunilor captive nu avea asemenea obiective. Pe nici una din problemele pe care le-a pus întotdeauna Partidul Naţional Ţărănesc nu se putea realiza un acord cu acel Comitet. Am început să activez având alături de mine pe prietenii mei Naţional-Ţărănişti: Emil Ghilezan, Popescu-Botoşani, Liviu de Gattenburg, George Serdici, Iuliu Seitan, Teodorescu-Făget, Vasile Florea şi alţii.

Am voit să vorbesc mai întâi cu **ungurii**. Am cunoscut pe Paul de Auer, care avea aceleaşi idei ca noi şi crease cu ani în urmă un Comitet cu Gafencu şi alţii pentru o comunitate a ţărilor danubiene. Repede s-a legat o strânsă prietenie între Auer şi mine. Cât a trăit el, nu s-au produs în Franţa manifestaţiuni maghiare contra României.

Cercul s-a format repede cu personalităţi jugoslave, polone, cehe, şi bulgare. Întregul Comitet Naţional maghiar a semnat scrisoarea noastră către guvernele occidentale pe care le punem în gardă faţă de scopurile urmărite de Uniunea Sovietică în Europa, când ea solicita organizarea conferinţei ce a avut loc mai târziu la Helsinki. Comitetul pentru promovarea ideii de confederare a ţărilor danubiene nu s-a putut crea din cauza prietenilor sârbi, care se temeau de dezintegrarea Jugoslaviei, consecinţă a tendinţelor separatiste Croate şi aveau rezerve faţă de politica Vaticanului, care ar fi favorizat reînvierea Austro-Ungariei. Azi aceste preocupări au dispărut.

În ultimii doi ani o parte din emigraţia maghiară teleghidată de la Moscova via Budapesta, a început o agitaţie în Statele Unite, pe tema persecuţiei minorităţii maghiare în România. În realitate se punea problema Transilvaniei. Anul acesta s-au produs şi în Franţa unele atacuri în presă şi printr-un memoriu adresat preşedintelui Franţei, Consiliul Naţional a replicat viguros. Eu voi continua acţiunea începută acum aproape zece ani, până când ea va fi atins obiectivul ce mi-am propus atunci. Consiliul Naţional o va lua apoi asupra lui.

Perspectivele pentru ţările din Europa Centrală şi de Sud-Est, sunt sumbre. Până acum U.R.S.S. era mai mult interesată de cadrilaterul Berlin-Est, Praga, Budapesta, Varşovia, care asigura prezenţa forţelor armate sovietice în Europa Centrală şi deci presiunea asupra Europei Occidentale. De câţiva ani, ruşii prepară ajungerea lor la Adriatică, obiectiv care nu a fost atins până acum,

din cauza opoziţiei dârze a lui Tito. La întâlnirea care a avut loc la Vladivostoc, între preşedintele Ford şi Brejnev în 1974, s-au distribuit iarăşi zone de relativă influenţă. U.R.S.S. a fost liberă să creeze baze navale la Adriatică, în Jugoslavia. În schimb, U.R.S.S. lasă mai multă mână liberă Statelor Unite, în Orientul Mijlociu. Brejnev s-a dus imediat la Belgrad ca să convingă pe Tito să acorde Rusiei aceste baze. Tito a refuzat. La întoarcere Brejnev s-a oprit la Bucureşti şi a cerut trecerea liberă a trupelor sovietice prin România. Se pare că şi românii au rezistat şi au acceptat numai manevre de Stat Major pe teritoriul Ţării. Acestea au avut loc. Nu se ştie tema lor. Se bănuieşte că a fost tot o acţiune în Balcani. Azi sunt în Bulgaria trei divizii aeropurtate sovietice masate la graniţa Bulgaro-Jugoslavă. Dezminţirile bulgare nu sunt credibile. Când ruşii vor fi în Jugoslavia, România este ameninţată să dispară ca stat liber. Aceste perspective încep să fie înţelese şi de unguri, care au acum rezerve faţă de impulsiunile care vin de la Moscova contra României. În Bulgaria a apărut recent o carte a doamnei Tania Dragotcheva, membră a Biroului Politic a Partidului Comunist bulgar, asupra problemei macedonene. Cartea a provocat o vie reacţiune la Belgrad, nu numai fiindcă se cere o Macedonie liberă, dar pentru că aceasta dovedeşte reapariţia vechilor obiective ruseşti în Balcani. Bulgaria este azi o provincie rusească fără nume. Ea constituie o bază indispensabilă a U.R.S.S. spre strâmtori. Viitorul este ameninţător pentru Europa danubiană. Această perspectivă justifică încă mai mult o politică a emigraţiilor acestor ţări, pentru promovarea ideii de confederare a lor. Este politica preconizată de Maniu şi de Partidul Naţional-Ţărănesc.

****

S-au produs în emigraţie contestări contra prezenţei legionarilor în Consiliul Naţional, ei reprezentând o mişcare totalitară, fiindcă Mişcarea Legionară de azi este aceeaşi din vremea lui Codreanu. Se uită că marea majoritate a legionarilor refugiaţi în Occident, după evenimentele din 1941 şi care nu erau răspunzători de ele, au înţeles că lupta, între ceea ce s-a chemat atunci fascism şi între comunism, este o pagină de istorie întoarsă. Fascismul a fost învins graţie alianţei marilor democraţii occidentale

cu comunismul. Azi aceste democraţii se găsesc într-o teribilă confruntare cu comunismul. Ceea ce era de prevăzut. Rezultatul acestei confruntări va fi victoria uneia din aceste forme de viaţă pentru oameni. Dacă democraţia va învinge cum noi sperăm societatea viitoare nu va accepta întoarcerea la nici o formă de totalitarism. Mişcarea Legionară s-a reorganizat şi a ales un Consiliu Conducător, acum mai bine de douăzeci de ani. Legionarii şi-au regăsit identitatea. S-au întors la Codreanu, care nu vorbea de „**Stat Legionar**".

Nu este în interesul luptei noastre de a elimina Mişcarea Legionară, aşa cum ea se prezintă azi în ţară şi în lumea liberă, sub direcţiunea Consiliului ei conducător, pentru a se da satisfacţie anumitor cercuri străine. Ostracizarea ei în trecut a fost o greşeală, fiindcă s-a slăbit potenţialul de luptă al emigraţiei noastre. Consiliul conducător al Mişcării Legionare a urmat sfatul lui Maniu. **În Consiliul Naţional Mişcarea s-a alăturat partidelor democrate.**

****

Am scăpat din Gulagul românesc şi - ajuns în Franţa - continui să mă bat pentru libertatea ţării mele şi execut testamentul lui Maniu.

La vârsta mea nu mă consider decât ca un promotor al Consiliului Naţional. Alţii vor conduce acţiunea lui. Acest Consiliu trebuie să reprezinte o alternativă pentru societatea românească de mâine şi pentru politica externă a României, adică reîntoarcerea ei istorică spre Occident.

Oamenii politici cu experienţă şi cu posibilităţi de reprezentare valabilă faţă de cercurile conducătoare occidentale, aproape nu mai sunt şi câţi au mai rămas sunt dezgustaţi de spectacolul ce-l oferă campania violentă şi pătimaşe contra Consiliului Naţional şi a unora din membrii săi. Faptul că este opera unei infime minorităţi nu schimbă atmosfera ce s-a creat.

Personalităţile valoroase - şi mai ales tineretul - sunt datoare să sprijine Consiliul Naţional, care este azi mai necesar decât a fost la un anumit timp fostul Comitet Naţional. Nimeni nu trebuie să se lase influenţat de acţiunule unor oameni mai preocupaţi de chestiuni personale decâ de interesele româneşti. Se face jocul comuniştilor, care prin uneltele lor crează suspiciuni şi conflicte între exilaţi şi vor să împiedice definitivarea Consiliului.

Noul Consiliu Naţional va fi, în anumite situaţiuni internaţionale, singurul organism românesc cu care guvernele occidentale vor lua legătura şl el va putea vorbi în numele naţiunei noastre. Sunt destule precedente în trecut. De aceea s-a căutat a se da Consiliului o bază de legitimitate, prin participarea la constituirea lui a celor patru partide politice din România dinaintea comunismului. Aceste perspective impun Consiliului sarcina să se ridice la înălţimea răspunderilor ce-l aşteaptă.

Maniu punea mare nădejde în tineret.

În scrisoare pe care biroul din Paris al Consiliului Naţional a trimis-o compatrioţilor din Franţa **s-a făcut apel la tineret:**

„Tineret român care trăieşti în lumea liberă, dacă te mai gândeşti la ţara ta şl la cei de acasă, ai datoria să lupţi pentru eliberarea ei şi să te întrebi ce Românie vrei tu mâine, când jugul comunist şi stăpânirea rusească vor fi înlăturate“.

Adaug acum: *„Tineret român, din lumea liberă, strânge cel puţin tu rândurile. În aceste zile de jale pentru ţara ta, jură-i credinţă şi la icoana sfântă a ei o candelă aprinde“.*

Este testamentul lui Iuliu Maniu.

Nicolae Penescu

CAPITOLUL III

O DATORIE MAJORĂ

de Nicolae Penescu

Emigraţia Română nu acorda suficientă importanţă unei reprezentări legitime a naţiunii noastre faţă de guvernele occidentale. Se confunda utilitatea manifestăriior individuale, de grup sau de asociaţii, care fac cunoscute în lumea liberă aspiraţiunile românilor, cu necesitatea existenţei unui purtător de cuvânt care să aibă calitatea de a vorbi în numele poporului român, nu al emigraţiei. Cele câteva mii de emigraţi aflaţi în ceea ce se

cheamă încă lumea liberă, prin diversitatea situaţiunii lor şi a inegalei lor repartizări în diferitele ţări, unde de foarte multe ori ei s-au integrat definitiv, nu se pot confunda cu naţiunea română.
Aliaţii au făcut deosebire între **Statul român,** care era vremelnic dominat de o dictatură militară şi **naţiunea română** care nu se putea exprima. De aceea au dus tratative la Cairo cu partidele de opoziţie nu cu guvernul Antonescu, fiindcă acele partide reprezentau în realitate voinţa poporului român.

După încetarea războiului, aliaţii anglo-americani au impus la Potsdam sovieticilor prezenţa în guvernul român a partidelor democrate pe care Guvernul Groza - tranziţie spre dictatura comunistă - le eliminase din compunerea acelui guvern, cu ajutorul Uniunii Sovietice, care a impus pe Groza. Aceleaşi Puteri Occidentale, în principal Statele Unite, au înţeles la fel situaţia când au crezut necesar să conlucreze cu reprezentanţii ţărilor captive, emigraţi în Occident. Americanii şi englezii n-au recomandat alegeri generale în emigraţia românească ca să se desemneze un organ reprezentativ al poporului român, ci s-au adresat Regelui şi reprezentanţilor partidelor, pe care aliaţii le recunoscuseră prin documente internaţionale. Pe această bază s-au constituit după 1947 toate comitetele naţionle care reprezentau **ţările devenite captive**, nu emigraţiile din aceste ţări.

Primul Comitet Naţional Român s-a constituit prin procesul verbal din 6 aprilie 1949, care a fost sancţionat de Rege. El era compus din reprezentanţii partidelor Naţional-Ţărănesc, Naţional-Liberal, Social-Democrat Independent şi personalităţi care avuseseră în ţară responsabilităţi politice importante.

Anterior cele trei partide formaseră Consiliul Partidelor Naţional-Ţărănesc, Naţional-Liberal, şi Social Democrat Independent. Ziarul „Nation Roumaine" creat de naţionali-ţărănişti (Ghilezan şi Boila) a devenit organul acestui Consiliu.La 3 iunie 1949, Comitetul Naţional prezidat de fostul Prim Ministru, generalul N. Rădescu, şi-a dat un Statut. Scopul Comitetului Naţional era printre altele de: a) **reprezenta Naţiunea Română** şi a apăra interesele ei până în momentul liberării naţionale; b) a duce prin toate mijloacele acţiunea în vederea **liberării României şi restabilirii sistemului democratic de guvernământ**; c) a îndruma **cooperarea românilor din străinătate** spre îndeplinirea acestor ţeluri. Pentru a marca odată mai mult că la baza Comitetului Naţional stau partidele politice, Statutul prevedea la punctul 3:

„Vacanţele ce s-ar produce în sânul Comitetului vor fi precum urmează: În cazul în care devine vacant un loc deţinut de un reprezentant al unui partid politic, partidul respectiv va desemna dintre membrii săi un reprezentant nou. Această desemnare nu poate fi respinsă de Comitet decât cu 2/3 di voturi. În cazul în care devine vacant un loc deţinut de persoană **nereprezentând** un partid politic se vor înţelege pentru desemnarea unui înlocuitor...

Am reprodus din acest Statut numai dispoziţiunile care au importanţă în chestiunea ce ne preocupă.

Primul Comitet Naţional a durat aproximativ un an. Discuţiunile ce s-au produs în sânul lui, n-au fost imputate reprezentanţilor partidelor. Al doilea Comitet a fost prezidat de domnul Visoianu. El a fost constituit tot cu reprezentanţii celor trei partide, conform hotărârii din 6 aprilie 1949, dar fără domnii Gafencu, Caranfil, Farcăsanu, Creţeanu, care au refuzat să mai facă parte din el.

În cursul timpului, acest Comitet s-a descomplectat. Ceva mai mult, împotriva unuia dintre membrii lui s-au adus acuzaţiuni grave de autorităţile competente franceze.

Încă din 1970, am cerut Regelui atât în audienţa ce mi-a acordat, cât şi prin memorii ce i-am trimis în numele partidului Naţional-Ţărănesc, fie împreună cu liberalii, să ia iniţiativa formării unui nou Comitet. La 1 Martie 1972 printre altele, scriam Regelui: *„Comandamentul Naţional în aceste zile grele, este **uniunea forţelor româneşti** cu reprezentanţi ai partidelor democrate şi personalităţi politice şi culturale din cele mai reprezentative din exil într-un Comitet de Uniune Naţională.....*

Descompunerea Comitetului s-a accentuat. El devenise o ficţiune. În 1974, el nu mai beneficia nici de ajutorul material american. Domnul Vişoianu a prezentat Regelui demisia Comitetului şi a cerut să se formeze un nou Comitet, însărcinând cu formarea lui o personalitate în afară de partide. Regele n-a răspuns la demersurile noastre.

Faţă de această situaţie, în numele Partidului Naţional-Ţărănesc, am luat iniţiativa reuniunei Consiliului celor trei partide democrate. Ea a avut loc la începutul lunei ianuarie 1976. S-a examinat cu multă atenţie şi obiectivitate întreaga problemă a creerii unui organ care să aibă legitimitatea necesară reprezentării **Naţiunii Române.** El nu putea fi **decât un nou Comitet naţional organizat pe aceleaşi baze ca cele anterioare,** dar ţinând seama

de structura actuală a emigraţiei. În acest scop s-a hotărât lărgirea bazei noului Comitet, aşa cum noi o propusesem Regelui. În consecinţă **nu s-au mai făcut discriminări ca în trecut ci s-au pus principii** la alcătuirea lui: **Pornind de la un nucleu iniţial format din membrii partidelor Naţional-ţărănesc, Naţional Liberal şi Social Democrat independent, viitorul organism de reprezentare este deschis tuturor acelora care în ţară sau în exil au manifestat sentimente şi atitudini conforme năzuinţelor neamului nostru. Contrară oricărei concepţii politice anti-democratice, activitatea sa este incompatibilă cu participarea acelora care în mod direct sau indirect nu accepta ca principii fundamentale de organizare politică pluralismul democratic şi libertatea de expunere a ideilor şi credinţelor religioase.**

În calitatea mea de Secretar General al Partidului Naţional-Ţărănesc, am invitat organizaţiuni politice, asociaţii şi personalităţi din emigraţia românească, să participe la formarea unui Consiliu Naţional din care apoi pune în lucrare deciziunea Consiliului Partidelor democrate din ianuarie 1976. **Am invitat deci şi Consiliul Mişcării Legionare să participe la acţiunea noastră.** În urma publicării scrisorii mele, s-a dezlănţuit o înverşunată campanie contra mea. Se urmărea împiedicarea constituirii unui Comitet Naţional cu participarea partidelor şi în special a **Mişcării Legionare** , condusă de **Consiliul legionar**. Se încerca discreditarea mea, iniţiatorul unei formule de unitate naţională şi de reprezentare legitimă a naţiunii noastre. Ceea ce nu se face în nici una din emigraţiile venite din ţările captive, se practica curent în exilul românesc. Nu m-a surprins violenţa cu care anumite publicaţiuni legionare au dus campania de calomnii contra mea.

Fusesem prevenit că unele cercuri legionare erau ostile partidele democrate şi Consiliului Legiunei. S-au folosit într-o problemă de mare interes naţional, metode care nu sunt demne nici de minore competiţiuni electorale. S-a putut înţelege greşit că eu am făcut discriminări. Nu este treaba noastră să ne amestecăm în problemele interne ale Mişcării Legionare. Noi am pus la baza acţiunii noastre principii. Cine nu le admite nu poate participa la constituirea unui organism reprezentativ al Naţiunei noastre. Aceasta este părerea generală, nu numai a celor trei partide democrate.

S-au ridicat trei obiecţiuni contra participării legionarilor într-un Comitet Naţional:

1. **Trecutul.** Legionarii au comis asasinate. Asasinarea lui I. GH. Duca şeful guvernului liberal în decembrie 1933 de către câţiva legionari, este şi azi înconjurată de mister. Poate istoria va spune cine a fost instigatorul. În urma acelui asasinat, Mişcarea Legionară a fost interzisă. Însă doi ani mai târziu,. acelaşi guvern liberal a autorizat funcţionarea partidului. Totul pentru Ţară.. expresiune politică a Mişcării Legionare. Era raţiunea de Stat. În 1938, regele Carol al II-lea a ordonat, în timp ce se întorcea în ţară, după ce văzuse pe Hitler la Berchtesgaden, asasinarea lui Codreanu şi a altor legionari care se găseau închişi.

În 1939. Armand Călinescu, care executase ordinul Regelui Carol II, a fost asasinat de legionari, care-l răzbunau pe Codreanu. A urmat o represiune sângeroasă şi generală contra legionarilor. Atunci a pierit **elita mişcării.** Statul a aplicat legea talionului. În 1940, legionarii participă în guvernul Antonescu. Răzbunarea lor nu se mărgineşte la cei care fuseseră direct sau indirect responsabili de genocidul din 1939. Iorga şi Madgearu cad victimile. Eu continui să cred că am afirmat într-o cuvântare la parastasul lui Madgearu, că germanii n-au fost străini de moartea celor două mari personalităţi. În ianuarie 1941 s-au produs alte evenimente sângeroase. Era atunci ca şi azi o epocă foarte agitată şi în plus **războiul**. Dacă asemenea acte nu pot fi justificate din punct de vedere moral, **nu trebuie să se uite că istoria cunoaşte multe cazuri de acest fel.**

Iuliu Maniu a primit mulţi legionari în partid după 1944 şi a colaborat cu Mişcarea Legionară - **mereu interzisă** - împotriva comunizării ţării. Era continuarea înţelegerii făcută de el cu Codreanu, pentru a nu se combate reciproc în alegerile din 1937. Maniu voia să împiedice în 1937 dictatura regală, pe care o vedea venind. În 1944, el se opunea dictaturii comuniste. În amândouă aceste momente istorice, Maniu n-a ezitat să întindă mâna legionarilor cu toate acuzaţiunile ce se aduceau acestora. Iarăşi raţiune de Stat.

Nimeni nu a fost scutit de greşeli în trecut, partide sau persoane. A începe azi să facem procesul trecutului, când avem în faţa noastră un prezent dramatic pentru neamul nostru şi un viitor nesigur, însemnează a ne înşela de duşman, lăsând nefolosite energii şi valori utile cauzei româneşti. Salus Reipublice suprema Lex.

2. **Doctrina**. Mişcarea legionară a adoptat totalitarismul ca principiu esenţial al organizării Statului şi naţionalismul ca ideal politic. **La începuturile ei, Mişcarea Legionară a făcut un primat din afirmarea etnicităţii româneşti un crez al luptei ei.** Pentru supravieţuirea fiinţei româneşti luptăm toţi în aceste zile.
Obiecţia totalitarismului din trecut nu mai este valabilă azi faţă de acceptarea fără rezerve de către Consiliul Legiunii a principiilor fundamentale ale democraţiilor de tip occidental.
3. **Impresia în Occident** a participării legionarilor într-un Comitet Naţional.
Guvernele occidentale s-au pronunţat de mult asupra caracterului mişcării legionare. Aliaţii n-au considerat-o drept „Organizaţie fascistă" , fiindcă ea nu figurează pe lista întocmită de guvernul Statelor Unite, în scop de a se interzice fasciştilor intrarea în America.
Nici o ţară democratică nu a refuzat legionarilor azilul politic. În multe din aceste ţări, ei au dobândit cetăţenia. Unii sunt profesori universitari sau au situaţiuni importante, care fac cinste Românilor. Aşadar nu este de temut un amestec străin în constituirea unui Comitet Naţional Român. Şi dacă prin imposibil s-ar produce la instigarea unor cercuri interesate, emigraţia va răspunde desigur aşa cum a făcut-o când a apărat Biserica Română din Franţa şi U. S. A.
Eu nu apăr Mişcarea Legionară. Aceasta este treaba ei. Apăr cauza unităţii româneşti, care nu poate fi realizată fără Mişcarea Legionară şi contra ei. Această Mişcare a reprezentat un curent politic şi naţionalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne şi a aderat la principiile fundamentale ale democraţiilor.

****

Noul Comitet Naţional, **continuarea celor anterioare**, se va constitui fără pecetea regală. Aceasta nu din vina noastră. Noi nu avem căderea să hotărâm care va fi viitorul regim constituţional al României. Acesta este dreptul exclusiv al poporului român, când el va fi liber să hotărască. Partidul Naţional-Ţărănesc a luat act că Regele a repudiat actul de abdicare din 1947. De aceea eu, în numele partidului meu, am făcut tot ce a fost cu putinţă pentru a determina pe Rege să continuie a reprezenta legitimitatea Statului

Român liber. Regele n-a binevoit să continuie să răspundă apelului ce i s-a făcut din mai multe părţi.

Nimeni nu va mai putea fi acuzat de ignorarea Regelui. Se poate ca cei care au redactat Statutul Comitetului Naţional la 3 iunie 1949 au prevăzut această împrejurare. De aceea au stipulat în primul articol că Comitetul reprezintă naţiunea română.

Noul Comitet va reprezenta deci naţiunea română cu condiţia ca el să aibă la bază partidele politice, care au fost expresiunea voinţei ei în România Liberă. El nu va fi compus numai din partidele politice. Acestea îi vor da baza legitimităţii lui. Consiliul celor trei partide a considerat că iniţial va trebui să fie constituit un Consiliu Naţional provizoriu, format prin adeziuni de partide, asociaţii şi personalităţi, astfel încât să fie reprezentată emigraţia noastră din cât mai multe ţări. Consiliul va avea cel puţin 100 de membrii. El va putea alege un număr de membrii în Consiliul Naţional. Acesta va fi format din reprezentanţii partidelor şi ai Consiliului. Comitetul Naţional va avea o politică bine structurată cu obiective fundamentale:

I. a) Faţă de emigraţie, cu care el va trebui să aibă un contact strâns.

b)Faţă de poporul român încătuşat, pe care va căuta să-l informeze şi va acţiona pentru ca regimul comunist să fie silit să intre în procesul de liberalizare, să îmbunătăţească viaţa materială a poporului care să fie eliberat de constrângerile politice şi morale la care este supus, să pregătească astfel totala lui eliberare.

II. -Comitetul va avea o politică externă cu dublu directiv:

a) Faţă de emigraţiile din celelalte ţări - captive

Asociaţiunea naţiunilor captive, creată cu 25 de ani în urmă, va trebui reactivată şi reorganizată. Ea a fost de real folos. Importanţa ei va creşte în viitorul apropiat. Românii sunt reprezentaţi acum în această **asociaţie** prin foşti membrii ai Comitetului dispărut, care nu mai au nici o calitate. În forurile internaţionale, fostul Comitet Naţional continua să fie reprezentat. Este cazul unui anumit personaj care reprezintă pe români la Liga Drepturilor Omului, La Cosiliul Mişcării Europene, etc.

b) Faţă de guvernele străine, atunci când acestea vor trebui să fie sesizate de probleme privind neexecutarea de către guvernul de la Bucureşti a obligaţiunilor internaţionale de a respecta drepturile omului.

Guvernul de la Bucureşti vra să lase impresia în Occident că apără independenţa ţării faţă de U.R.S.S. chiar dacă această politică este reală, acţiunea paralelă a Comitetului Naţional nu va implica colaborarea cu **regimul comunist.**

Pot fi împrejurări când numai Comitetul Naţional va putea vorbi în numele Naţiunii Române.

Schimbări neprevăzute în Jugoslavia pot deschide Uniunii Sovietice drumul spre Marea Adriatică. România va fi înconjurată de forţe armate sovietice şi ameninţată să fie ocupată.

Se va crea o situaţie care va face din Comitetul Naţional Român apărătorul cel mai indicat şi poate singurul al independenţei ţării.

Politica guvernului de la Bucureşti este contrară intereselor ţării în cazul aşa ziselor iredentiste maghiare şi bulgare. Manifestările unor anumite cercuri maghiare în Statele Unite au fost provocate de U.R.S.S. ca să învrăjbească pe români cu ungurii. A răspunde cu contra manifestaţii româneşti înseamnă a face jocul ruşilor.

Asociaţiile ce au fost create de unii emigranţi în ţări occidentale cu misiunea de a combate iredentismul ungar, au în realitate scopul de a diviza emigraţia românească. Nu se înţelege la Bucureşti răul pe care îl fac României asemenea preocupări. Politica Comitetului Naţional trebuie să tindă, dimpotrivă, la împăcare între români şi vecinii lor. Am luat încă din 1970 iniţiativa unei colaborări cu ungurii, jugoslavii, cehii şi bulgarii, pentru crearea unui Comitet al Comunităţii Statelor Danubiene. Am găsit înţelegerea la toţi şi în special la **unguri.**

Comitetul Naţional va trebui să ducă mai departe această acţiune, care are susţinerea fermă şi a polonezilor. Aceştia au un guvern în Anglia care deşi nerecunoscut azi, va putea juca în viitor un rol foarte important. Comitetele naţionle ale emigranţilor ţărilor captive vor avea aceeaşi chemare.

****

Opoziţia contra partidelor care se dezvoltă tot mai mult în emigraţia românească este de neînţeles. Se spune că partidele au dispărut. Ele nu pot să dispară. Un partid ţărănesc va exista în România atâta timp cât va exista ţărănimea cu interesele ei specifice şi cu aspiraţiile ei. Naţional-ţărănişti au fost condamnaţi recent. Vor exista

de asemenea curente liberale şi naţionaliste. Exemplele pardidelor spaniole şi portugheze sunt concludente. Ele au contribuit la răsturnarea dictaturilor care au durat aproape patruzeci de ani şi - azi - guvernează în ţările lor.

Reprezentanţii partidelor interzise în România de dictatura comunistă urmăresc polarizarea forţelor româneşti în jurul unui Comitet Naţional care **să aibă capacitatea şi legitimitatea** - nu încetez să o repet - **de a vorbi în numele naţiunii române.** Asociaţii, grupuri sau persoane se vor pretinde fiecare îndreptăţiţi să reprezinte poporul român. Guvernele occidentale nu vor şti cu cine să stea de vorbă. Nu numai că nu vor putea fi apărate cu eficacitate interesele naţionale, dar se va crea un adevărat haos, care ne va discredita. Asociaţiile şi grupurile ce nu vor participa la constituirea Comitetului, vor putea colabora cu el spre satisfacţia generală şi binele ţării.

Este de o deosebită importanţă alegerea preşedintelui acestui Comitet Naţional. El va trebui să fie un om încă tânăr, energic, inteligent, cultivat, dacă se poate cu unele relaţii internaţionale, om de iniţiativă şi imaginaţie. Pe scurt un om cu însuşiri politice.

Foştii prizonieri politici, care au suferit ani mulţi în temniţele comuniste sprijină cu toată puterea acţiunea pentru formarea unui Comitet Naţional, reprezentant legitim al naţiunei române. Aceasta este datoria majoră a românilor liberi faţă de poporul nostru adus în stare de quasi-slavie.

Nicolae Penescu
Secretar General al Partidului Naţional Ţărănesc

17 Sept. 1977

Dragă Doctore,

Am întârziat mereu de aţi trimite rândurile de alături, ale dlui Penescu. Voiam să-ţi dau şi alte ştiri dar nu le am încă. Ştiri ce aştept.

Cum vezi, dl. Penescu, în limita posibilului, face ce poate, ca să uşureze unirea. În calea ei stau destule piedici, căci duşmăniile nu lipsesc.

În toate sforţările ce se fac, există totuşi ceva pozitiv. Se vorbeşte de Mişcare şi se clarifică unele lucruri. Din orice efort dezinteresat şi repetat, rămâne ceva bun. De aceea trebuie să se ţină contactul cu dl Penescu şi alţii ce reprezintă democraţia. Contactul, chiar de nu s-ar ajunge la ceva practic, este bun. El temperează atmosfera şi leagă oamenii. Izolarea e periculoasă, deoarece dă impresia de duşmănie, chiar când intenţiile sunt din ce în ce mai bune.

Aici, noi stăm deja sub presiunea campaniei electorale, ce a început, în legătură cu alegerile din martie, anul viitor. Nu se ştie ce va veni. Loviturile de teatru nu lipsesc. Dacă stânga va veni la putere , e un pas foarte important de-o schimbare de sistem. Ori aceasta nu se face fără zguduiri. Ne aşteptăm deci la frământări intense, dacă majoritatea pierde.

Văd că şi în Germania sunt îngrijorări, datorită terorismului de stânga. Însă, cel puţin acolo aveţi consolarea unor partide democratice în majoritate absolută, precum şi o situaţie economică mult mai bună decât aiurea.

Cum stai cu sănătatea, cu ochii? Probabil , ca şi mine, ai neplăceri.
Cele bune d-lor Mihăilescu şi Nagacevschi şi regretul de-a putea veni doar mai târziu ca să ne vedem, fiind prins deocamdată.

Cu multă prietenie:

Domnului Nicolae Penescu
Secretar General al Partidului Naţional Ţărănesc,
fost ministru de Interne.
154 Boul. Berthier, Paris 17.

Domnule Ministru,

M-aţi întrebat în seara de 28 ianuarie a. c. la intâlnirea prilejuită de comemorarea „ Unirii Principatelor Române“ dacă am citit scrisul D-voastre „O datorie majoră“ publicat în gazeta „Cuvântul Românesc“ din Canada şi ce am de zis?

Am primit gazeta pe ziua de 9 februarie am citit Apelul D-voastre şi mă rog de iertarea pentru întârzierea răspunsului meu. Am fost chemat de treburi bisericeşti la Geneva.

Fără îndoială, că iniţiativa Consiliului celor trei partide politice e bună ; mai ales cu deschiderea pe care o faceţi: „Viitorul organism de reprezentare este deschis tuturor acelora care în ţară sau în exil au manifestat sentimente şi atitudini conforme cu năzuinţa neamului nostru".

Mai departe, spuneţi D-voastră, că aţi „invitat şi Mişcarea Legionară să participe la această acţiune".

În câteva rânduri, eu v-am mai spus o seamă de informaţii privitor la Mişcarea Legionară şi constituirea de Comitet Naţional, informaţii pe care le repet acum, începând cu punctele marcate de D-voastră .

- *a)Trecutul Mişcării Legionare;*
- *b)Doctrina Legionară;*
- *c)Atitudinea Occidentului faţă de Comitetul Naţional din care ar face parte şi Mişcarea Legionară;*

Toate chestiunile acestea sunt lămurite încă din 1948-49, când au fost discutate şi s-a deschis calea intrării în Comitetul Naţional şi Mişcării Legionare. Şi anume, s-a acceptat, să facă parte din Comitetul prezidat de Generalul Rădescu, trei membrii din Mişcarea Legionară, la fel cu cele trei partide politice : Naţional Ţărănesc, Naţional Liberal, şi Socialist.

Dacă la 6 aprilie 1949 s-a constituit Comitetul Naţional sub preşidenţia generalului Rădescu, fără participare legionară, nu se datoreşte nici trecutului şi nici doctrinei legionare, nici Democraţilor Occidentali şi nici vreo opoziţie a vreunui membru din Comitetul format de Generalul Rădescu, ci datorită D-lui Horia Sima, care, prea lacom, cerând mult, prea mult, decât ar fi putut accepta ceilalţi parteneri din Comitetul prezidat de Generalul Rădescu, legitimat de aprobarea Regelui Mihai.

Îi spun acestea în perfectă cunoştinţă de cauză, deoarece, şi eu am purtat discuţii în numele foştilor legionari, şi anume, discuţii cu Generalul Rădescu, de foarte multe ori, prima dată fiind de faţă şi Dl. Mircea Eliade; apoi cu domnii: Niculescu Buzeşti, Augustin Popa, Mihai Fărcăşanu, Nicolae Caranfil, Grigore Gafencu, Viorel Tilea, Nicolae Herescu, Eftimie Gherman şi alţii. Acestea pe trecut.

Situaţia la zi :

Faptul că, pronunerea Dumneavoastră cu Mişcarea Legionară a stârnit o adevărată campanie împotriva D-voastră, desigur , se datoreşte, în parte unor noi candidaţi la conducerea politică a poporului român, candidaţi care fac ca şi comuniştii, fac o mişcare de radere totală pe trecut, iar pe de altă parte, vâltoarea împotriva D-voastră se datoreşte şi faptului că aţi identificat Mişcarea Legionară, în întregimea ei, cu o acţiune în curs de refacere a Mişcării Legionare, acţiune pusă sub conducerea unui Consiliu Legionar, şi care s-a validat, după D. Voastră, prin „acceptarea fără rezerve a principiilor fundamentale ale democraţiilor de tip occidental".

Ori, Mişcarea Legionară este din 1948, încoace, într-o evidentă desfacere ca structură şi aspect de corp politic, datorită actului de auto-dizolvare, cunoscut documentar public din 1948. Iar justificarea actului de auto-dizolvare era privită, ca o necesitate de interpenetrare în masa românească, ca spirit de credinţă şi de luptă pentru apărarea fiinţei Neamului românesc, iar nu pentru ascundere, fugă de răspundere, lepădare de sine, proces de conştiinţă sau convertire la buna democraţie occidentală pe care o reprezentau cele trei partide politice româneşti.

Deci, desfacerea legionară, care este de-o evidenţă spectaculară, fără actul de auto-dizolvare din 1948, ar fi apărut printre români ca o tristă frământare de interior legionar, ca o luptă între grupuri, între şefi, între ambiţii sau dureroase rătăciri spirituale.

Fără îndoială, că sensul actului de auto-dizolvare n-a fost şi nu este bine înţeles de toată lumea; nici ca o necesitate de unire şi de luptă românească, şi nici ca o firească schimbare cerută de creştere, de vreme şi mai cu seamă de noile condiţii de viaţă politică, care nu alterează natura de fond iniţial, aşa cum se petrece în natură cu viermele de mătasă, dar înlesneşte integrarea într-o luptă românească fără gând şi fără scop partizan.

De aceea, repet mereu, ceea ce am declarat la procesele mele de la Tribunalul din Paris şi publicat în cartea semnată de D.I. Ion Miloae, pag.153-154 şi 191:
Astfel, în declaraţia făcută înaintea Tribunalului spuneam: „pentru a lămuri în mod definitiv poziţia mea, cred c-a sosit

momentul de-a reaminti o decizie politică, legionară luată în 1948. În ce constă acea hotărâre?

În aceea, că responsabilii Legiunei Sfântului Arhanghel Mihail au hotărât să dizolve Mişcarea Legionară, ca organizaţie politică.

Această auto-dizolvare permitea tuturor membrilor săi, de-a interpătrunde în marea masă românească atât în interiorul Ţării, cât şi în afară, ţările, pe unde aceştia se găsesc ca exilaţi, cu scopul participării la lupta naţională în spirit comunitar. Aceasta, fiindcă lupta pentru libertatea unui popor căzut sub ocupaţie străină nu se duce numai de-o organizaţie politică şi nici de-o coaliţie de organizaţii politice. Lupta se duce cu succes de către întregul popor unit, care trebuie să-şi găsească sufletul şi aspiraţiile sale naţionale.

„Mai pot adăuga, că actul de auto-dizolvare a fost prezentat de mine Regelui Mihai la Lausanne, Elveţia, în aprilie, 1948.

La câtva timp după auto-dizolvare, fostul şef al Mişcării Legionare adresa un memoriu Regelui Mihai şi reconfirma actul de auto-dizolvare, scoţând în evidenţă consideraţiile politice, care justificau această măsură:

„În acest scop - scria Horia Sima, Regelui Mihai- am declarat că noi renunţăm din proprie hotărâre, fără nici o constrângere la formele politice în care am trăit până în 1945; aceata pentru a nu provoca suspectări neplăcute şi contrarii intenţiilor noastre. Foştii noştri adversari politici şi foştii legionari ştiu foarte bine, că o reconstituire a organizaţiilor noastre politice, în vechea lor identitate, în climatul Europei de mâine, va fi o imposibilitate. De-a ne bănui de asemenea intenţii ar însemna, că ne lansăm în domeniul absurdului".

(„La Riposte" pag. 154)

Fără îndoială, că există o legătură sufletească între foştii legionari, o legătură de răspundere pe trecut, cum şi o legătură de apărare, fiindcă nu se poate lăsa trecutul, un trecut de cinste şi de jertfe pentru neam şi credinţa în Dumnezeu , să fie târât în noroi cum mi s-a întâmplat mie la Paris;

Iar apărând trecutul zecilor de mii de morţi care nu se mai pot apăra, nu însemnează că foştii legionari se impun la direcţia Exilului, şi nici nu se oferă ca o lumină de candelă pentru ziua de mâine.

Bineînţeles, dacă actul de auto-dizolvare s-a făcut la începutul anului 1948, se pune întrebarea ,pe cine şI ce ar fi reprezentat cei trei foşti legionari, care erau acceptaţi în 1949, să facă parte din Comitetul Naţional prezidat de generalul Rădescu?

Mai întâi trebuie să spun că n-am fost singurul, care să discut şi să atrag atenţia că o continuare a luptei împotriva legionarilor ca pe vremea lui Carol II şI aruncarea de discriminări ofensatoare, se face mai mult decât o greşeală politică, se face o crimă de ordin naţional;

Iar cei trei foşti legionari acceptaţi să facă parte din Comitet n-ar fi reprezentat Mişcarea Legionară, ci prin prezenţa lor în Comitet, şi prin poziţia lor de frunte în mişcarea Legionară ar fi afirmat o probă vie că acel Comitet cuprindea după cum spuneţi D. Voastră: „pe toţi acei care în ţară sau în Exil au manifestat sentimente şi atitudini conforme cu năzuinţele neamului românesc“

Părerea mea, în cazul iniţiativei D. Voastră este următoarea:

Atâta vreme cât se află Mişcarea Legionară, în desfacere, drept urmare a actului de auto-dizolvare din 1948, confirmat la zi, prin situaţia de fapt, să găsiţi D.Voastră o formulă prin care să se afirme în cuvânt şI în faptă, o deschidere atât în compoziţia <u>celor o sută,</u> ca şI în Comitetul ales de către <u>consiliul celor o sută,</u> o dechidere pentru foştii legionari fără amestec din afară, în treburile de interior legionar.

Problemele de ordin familiar legionar să fie lăsate pe seama foştilor legionari, aşa cum aţi spus în ceea ce priveşte apărarea mişcării legionare: „Eu nu apăr Mişcarea Legionară aţi spus şI scris D.Voastră; Aceasta este treaba ei“.

Tot aşa să fie şI în privinţa problemelor familiare de ordin legionar: „Treaba lor ! Treaba legionarilor!.

Personal, deşi angajat cu totul în treburi bisericeşti, voi căuta să găsesc timp ca să răspund, în calitate de român, la ceea ce ne va cere să facem, ca români noul Comitet ,iniţiat de către D.Voastră cu cele trei partide politice Româneşti.

Al D. Voastră cu deosebită consideraţie,

Paris 28 Februarie 1978. **Preot Vasile Boldeanu**

Mult Stimate Domnule Penescu,

Vă răspund la scrisoarea D-voastre din 10 decembrie a. c. următoarele: Din cele ce ne-aţi comunicat şi din informaţiile primite de la delegaţii noştri, Domnul Demostene Nacu şi Domnul Cornel Crişan, reiese că - în formă şi în fapt - se menţin vechile discriminări faţă de Mişcarea Legionară şi - că aţi avut de întâmpinat, din cauza aceasta - în constituirea unui nou Comitet Naţional Român în exil, destule neplăceri şi obstacole din partea unor membrii ai partidelor politice din România de ieri.

Aşa se explică faptul că, după aproape un an de frământări, sunteţi nevoit să ne trimiteţi proectul de comunicat, făcut numai în numele partidelor : Naţional Ţărănesc, Naţional Liberal şi Social Democrat Independent, ca singurele „depozitare ale voinţei naţionale", să luăm cunoştinţă de el şi să ne spunem cuvântul în privinţa lui.

Se înţelege că, în asemenea condiţii, Partidul Totul pentru Ţară, expresia politică a Mişcării Legionare, nu poate accepta intrarea lui, pe uşa din dos şi pe întuneric, în acest Consiliu, prin trimitere - în sânul Consiliului - a câtorva dintre membrii săi.

E nedrept să se obiecteze că „Titlul Totul pentru Ţară este evocator de amintiri nu totdeauna plăcute", trecându-se sub tăcere greşelile săvârşite în trecut, de celălalte partide politice româneşti. Greşeli au făcut toate partidele politice din România de ieri, astfel - poate - n - am fi ajuns în situaţia grea de azi, ca neam.

Singura grijă şi străduinţă a noastră, a celor pribegi, ar trebui să fie - de a ne servi la maxim uniţi, interesele vitale ale ţării şi neamului nostru. Şi când va da Dumnezeu să ne întoarcem acasă (cine se va mai întoarce, că multora ne vor rămâne oasele aci) să lăsăm neamul să ne judece atunci, pentru greşelile comise faţă de el, de partidele noastre politice şi să hotărască el asupra lor şi a noastră. Nu ne însuşim noi, ici în exil, acest drept, înainte de a fi dezrobit ţara.

Toate acestea ar trebui să le priceapă potrivnicii Mişcării Legionare, dacă vor - într-adevăr - să se constituiască un

Comitet Naţional Român, eficace, în exil. Constatăm însă că ei gândesc şi doresc altfel, fapt care poate fi uşor dedus din proectul de Comunicat şi scrisoarea D-voastre.
Că nici de data asta nu se poate „apăra cauza românească cu forţe unite"nu-s de vină legionarii şi nu pot fi nicicând. Ne vom bucura totuşi, dacă şi fără noi în acest Consiliu şi Comitet Naţional, se vor aduce foloase cauzei româneşti.
Ţinem să vă mulţumim pentru spiritul D-voastre larg şi înţelegător pe care l-aţi dovedit destul de mult în tratativele de până acum şi vă dorim mult succes în viitor.
Primiţi, vă rog, Domnule Penescu asigurarea deosebitei mele stime.
Erding, 27 decembrie 1976

s.s. Victor Apostolescu
Comandant legionar

DIN AFORISMELE POLITICE ALE LUI PETRE ŢUŢEA:

Partidele sunt gloabele de dârvală la Carul Poporului Român. Nici unul din ele nu se poate lăuda că e în stare să scoată singur carul când nimereşte în şanţ.

Paris 12. I. 1980

Sire,

Partidele Naţional Ţărănesc, Naţional Liberal, Social Democrat şi Totul pentru Ţară, au aflat cu satisfacţie că Majestatea Voastră v-aţi hotărât să reîncepeţi a vă preocupa de

problemele româneşti şi aţi adresat Românilor şi Româncelor un Mesagiu.

Desigur Majestatea Voastră cunoaşteţi că partidele noastre au luat iniţiativa creerii unui Consiliu Naţioal Român, că el s-a constituit la 3 iunie 1978 şi are astăzi peste o sută de membri.

Suntem datori să vă explicăm de ce nu v-am informat înainte de a face apel la Românii din exil pentru ca să se unească în jurul nostru în vederea puterii bazelor unui organism românesc reprezentativ.

Fostele Comitete Naţionale îşi găseau legitimitatea lor în partidele politice. Actualul Consiliu Naţional Român - având aceeaşi legitimitate - lărgeşte participarea la constituirea şl activitatea lui şi în afară de partide.

Majestatea Voastră nu aţi mai răspuns la memoriile ce v-au fost prezentate personal sau trimise de reprezentanţi ai partidelor Naţional Ţărănesc şi Naţional Liberal în 1971-1972 şi aţi refuzat să le acordaţi audienţele solicitate ulterior.

În 1975 preşedintele fostului Comitet Naţional Român v-a prezentat demisia a ceea ce mai rămăsese din acel Comitet şi v-a propus formarea unuia nou. Nu i-aţi dat nici o urmare.

În Martie 1977 Bisericile Ortodoxă şi Greco-Catolică române din Franţa v-au rugat să participaţi la sărbătorirea a o sută de ani de la Războiul independenţei. Nu aţi răspuns.

S-a considerat că este o retragere a Majestăţii Voastre din acţiunea românească.

Partidele noastre au luat act de situaţie şl au constituit nucleul Consiliului Naţional Român dându-i astfel legitimitatea de care avea nevoie pentru a putea vorbi în numele Poporului Român.

Noi considerăm că tot ce s-a întâmplat în România după 6 Martie 1945 este opera unei Puteri străine care stăpâneşte Ţara prin interpusul său, Partidul Comunist Român.

Drepturile democratice ale Românilor, repuse în vigoare prin actul din Septembrie 1944, au ţinut loc de Constituţie a României până la 6 Martie 1945.

Legitimitatea Statului Român liber este simbolizată, în condiţiile emigraţiei noastre, de Majestatea Voastră pentru Monarhie şl de partidele politice care au guvernat în România liberă pentru Poporul Român.

Avem dreptul să fim surprinşi că Majestatea Voastră, dacă aţi hotărât să simbolizaţi din nou Monarhia în exil şi să activaţi pentru cauza românească, nu aţi făcut cunoscut această deciziune şi Consiliului Naţional Român. Ceva mai mult, o persoană din anturajul Majestăţii Voastre, recent refugiată şi care circulă prin diferite ţări din Europa Occidentală, face indiscreţii voite despre opinia defavorabilă a Majestăţii Voastre asupra Consiliului Naţional Român şi a unora din membrii lui.

Postul de Radio Europa Liberă a transmis la 1 ianuarie a. c. în Ţară mesagiile Majestăţii Voastre şi al Consiliului Naţional Român. Compatrioţii au constatat că sunt două manifestaţii paralele.

Partidele noastre apreciază dorinţa Majestăţii Voastre de a sprijini şi înlesni „ Unirea şi închegarea într-un singur mănunchi a tuturor Românilor din pribegie, fără deosebire cu privire la ideologia şi cetăţenia lor din urmă".

Ignorarea situaţiei actuale şi eventuala formare a unui alt organism, paralel cu Consiliul Naţional Român existent, va duce la adâncirea diviziunilor în rândurile emigraţiei noastre, ceea ce ar fi contrariu intereselor româneşti şi chiar scopului ce v-aţi propus.

Ea ar avea deasemenea drept rezultat o accentuare a rezervei pe care o parte a poporului român o are faţă de Monarhie.

Este de la sine înţeles că o continuare a colaborării în condiţiile de azi din exil între Monarhie şi partidele politice nu poate împieta asupra hotărârii Poporului Român de a-şi alege forma de guvernământ şi regimul social când România va fi liberă.

Partidele Naţional Ţărănesc, Naţional Liberal, Social Democrat şi Totul pentru Ţară vor continua să promoveze unitatea Românilor în exil şi speră că Majestatea Voastră le va înlesni acţiunea lor, aşa cum aţi promis în Mesagiu.

Suntem ai Majestăţii Voastre prea devotaţi:

Partidul Naţional Ţărănescu
ss) N. Penescu, fost ministru
(ss) Emil Ghilezan

Partidul Naţional Liberal
(ss) Radu Câmpeanu şi
(ss) Dinu Zamfirescu

Partidul social Democrat
s.s. I.Patruc şi Liviu Morariu

Partidul Totul pentruŢară
s.s. Victor Apostolescu
s.s. C.Nagacevschi

Independent Horaţiu Comaniciu

P.S. Rugăm respectuos ca un eventual răspuns să fie expediat, pentru cele patru partide, pe adresa:

Nicolae Penescu, 154 Bd. Berthier
75017 Paris

Paris 12.I. 1980

Sire,

Partidele Național Țărănesc, Național Liberal, Social Democrat și Totul pentru Țară au aflat cu satisfacție că Majestatea Voastră v'ați hotărît să reîncepeți a vă preocupa de problemele românești și ați adresat Românilor și Românci-lor un Mesaj.

Deziqur Majestatea Voastră cunoașteți că partidele noastre au luat inițiativa creării unui Consiliu Național Român, că el s'a constituit la 3 Iunie 1978 și are astăzi peste o sută de membri.

Sîntem datori să Vă explicăm deci nu v'am informat înainte de a face apel la Românii din exil pentru ca să le cerem să fie alături de noi în vederea punerii bazelor unui organism românesc reprezentativ.

Fostele Comitete Naționale își găseau legitimitatea lor în partidele politice. Actualul Consiliu Național Român - având aceeași legitimate - își găsește participarea la constituirea și activitatea lui și în afara de partide.

Majestatea Voastră nu ați primit răspuns la memoriile ce v'au fost prezentate personal sau trimise de reprezentanții ai partidelor Național Țărănesc Național Liberal în 1971-1972 și ați refuzat.

le acordați audiențele solicitate ulterior.

În 1975 președintele fostului Comitet Național Român V'a prezentat demisia a ceea ce mai rămăsese din acel Comitet și V'a propus formarea unuia nou. Nu i-ați dat nici o răspuns.

În Martie 1977 Bisericile Ortodoxă și Greco-Catolică române din Franța V'au rugat să participați la sărbătorirea a o sută de ani de la războiul independenței. Nu ați răspuns.

S'a considerat că este o retragere a Majestății Voastre din acțiunea românească.

Partidele noastre au luat act de situație și au constituit nucleul Consiliului Național Român dându-i astfel legitimitatea de care avea nevoie pentru a putea vorbi în numele Poporului Român.

Noi considerăm că tot ce s'a întâmplat în România după 6 Martie 1945 este opera unei puteri străine ce ocupă țara prin intermediul său, partidul Comunist român.

Drepturile democratice ale Românilor, reprise în vigoare prin actul din Septembrie 1944, au fiind loc de Constituției a României până la 6 Martie 1945.

Legitimitatea Statului Român liber este încorporată, în condițiile emigrației noastre, de Majestatea Voastră pentru Monarhie și de partidele politice care au guvernat în România liberă pentru Poporul Român.

Avem dreptul să fim surprinși că Majestatea Voastră, dacă ați hotărât să abdicați, ați uitat Monarhia în

exil și să activați pentru cauza românească, nu ați fă-
cut cunoscut această decizie Consiliului Na-
țional Român.

Cea mai multă persoană din entourage Majestății
Voastre, recent refugiată și care circulă prin diferite ță-
ri din Europa Occidentală, face indiscreții rele despre
firma defavorabilă a Majestății Voastre asupra Consi-
liu Național Român și a unora din membrii lui.

Postul de Radio Europa Liberă a transmis la 1 Ia-
nuarie a.c. fără mesajele Majestății Voastre și a
Consiliului Național Român. Comentatorii au constatat
că unii dau manifestații paralele.

Partidele noastre apreciază domnia Majestății Voastre
a spijini și sfătui „unirea și închegarea tuturor forțelor
unchi a tuturor Românilor din pribegie, fără deose-
re cu privire la ideologia și cetățenia lor din urmă."

Ignorarea situației actuale și eventuala formare
a unui alt organism, paralel cu Consiliul Național
Român existent, va duce la adâncirea diviziunilor în ră-
durile emigrației noastre, ceea ce ar fi contrariu in-
terelor românești și chiar scopului ce V'ați propu-
to ar urma desemnarea drept rezultat o accentuare
rezervei pe care o poartă o poporului român o are-
fată de Monarhie.

Este de la sine înțeles că o continuare a colabo-
rării fără condițiile de azi din exil între Monarhi-
și partidele politice nu poate înpieta asupra b
ei partidele politice nu poate înpieta asupra b

tărârii Poporului Român de a-și alege forma de guvernământ și regimul social când România va fi liberă.

Partidele Național Țărănesc, Național Liberal, Social Democrat și Totul pentru Țară vor continua să promoveze unitatea Românilor în exil și speră că Majestatea Voastră le va înlesni acțiunea lor, așa cum ați promis în Mesagiu.

Suntem ai Majestății Voastre prea devotați:

Partidul Național Țărănesc
Nic. Penescu, fost ministru
Emil Ghilezan " "

Partidul Național Liberal
M. Câmpeanu
Vicu Săvulescu

Partidul Social Democrat
[signature]
Liviu Leonard

Partidul Totul pentru Țară
Dr Victor Apostolescu
C. Anghelescu

Independent Horațiu Comaniciu

P.S. Rugăm respectuos ca un eventual răspuns să fie expediat, pentru cele patru partide, pe adresa:
Nicolae Penescu, 154 Bd. Berthier
75017 Paris

Rezumatul cuvântării rostite în faţa Regelui Mihai I, cu ocaziunea prezentării partidelor, constituante a Consiliului Naţional, de către delegatul Partidului „Totul pentru Ţară“

Majestate, D-le Ministru, Domnilor,

Intervenţia mea va schimba radical paysajul verbal al întrunirii imprimându-i un stil aparte,şi neavând obişnuinţa retoricei parlamentare, permiteţi-mi de a mă adesa Majestăţii Voastre, în limbajul ostaşului naţional, întâlnit pe toate fronturile Patriei Române!

Partidul Totul pentru Ţară - expresia politică a Legiunii - este insuficient cunoscut , deformat cunoscut, de opinia publică Română cât şi de Majestatea Voastră. Şi având rar ocaziunea de a vă întâlni, voi să vi-l prezint, schiţându-i un certificat de stare civilă, prin formularea câtorva considerente interesând: Indentitatea lui; obiectivele sale de luptă; raporturile lui cu Monarhia, raporturile cu partidele politice române.

Înfiinţat de Corneliu Zelea Codreanu, Partidul „Totul pentru Ţară “, a fost adeptul principiului monarhic chiar peste toate vitregiile suferite în decursul istoriei sale, el a rămas fidel principiului monarhic şi nu a renegat niciodată pe actualul Rege al României : Majestatea Voastră.

Născut din profundele aspiraţii a poporului român, popor însetat de justiţie ,de legalitate şi de afirmare - Totul pentru Ţară - a fost partidul cel mai astracizat, cel mai calomniat, a fost partidul permanentelor prigoniri, partidul veşnicelor defăimări.

Era natural şi firesc. Era scutul românismului integral.

A stat în fruntea tuturora celor care au apărat: dreptul de viaţă, de libertate şi de demnitate a: OMULUI ROMÂN.

A fost o şcoală naţională unde ideea sacră a patriei, demoralizarea vieţii publice, promovarea socială a omului

deromanizarea ***naţiunii române au fost constantele sale de viaţă.***

Această atitudine intransigentă a mobilizat împotriva noastră; pe toţi duşmanii potenţiali ai românismului.

Astfel că pe altarul imperativelor vitale ale poporului nostru, Totul pentru Ţară a depus cel mai imens sacrificiu. Zecile de mii de morminte a fost tributul cu care am plătit noi; dreptul iubirii de ţară!

Noi însă nu am dezarmat niciodată.

Astăzi faţă de duşmanul mortal al romanismului- „bolşevismul internaţional"- încadraţi în frontul unităţii naţionale- luptăm alături de combatanţii partidelor istorice. Partidele care au stat la baza fiinţării Statului Român. Partidele care au făurit România Mare! Acestor combatanţi ai romanismului noi le întindem o mână camaraderească. Mână animată de respect şi simpatie. Respect pentru numeroşii lor martiri, simpatie pentru promovarea aceluiaşi ideal.

Suntem fii unui popor astăzi cu destin la răscruce. Pentru a câştiga dreptul la existenţă el trebuie să învingă: şi implacabilul său destin şi secularul său duşman.

Cu concursul întregii omeniri libere el speră să învingă; El trebuie să învingă!

Pentru supravieţuirea Sa, e condamnat să învingă!

Credem că în această înfruntare să fim patronaţi de Majestatea Voastră.

Şi dorim ca în istoria noastră , în galeria marilor figuri naţionale, Regele Mihai I să fie trecut cu epitetul: regele eliberării, Regele reunirii, Regele unei Românii Mândre ,demne şi iubitoare de Dumnezeu.

IULUI MANIU
ŞI
CORNELIU CODREANU
DOUĂ PERSONAJE TRAGICE
DIN ISTORIA ROMÂNIEI
CONTEMPORANE

Doi oameni politici români care îşi încheie cariera politică şi viaţa, unul sugrumat într-o noapte în pădurea Tâncăbeşti, celălalt se stinge lent într-o celulă în închisoarea din Sighetul Marmaţiei.

DOUĂ MESAJE TRANSMISE DE CĂPITAN DIN ÎNCHISOAREA RÂMNICU-SĂRAT

ÎN INFERN SE REZISTĂ GREU

I.

„Mişcarea Legionară seamănă cu un piersic înflorit devreme. Cad frunzele, bat vânturile reci şi multe flori se vor scutura".

Când chinurile iadului coboară pe pământ, ca în aceste vremuri satanice pe care le străbatem, speranţa îşi are limitele ei. De aceea îi iert şi-i binecuvântez pe cei care, datorită slăbiciunilor omeneşti se vor frânge sub potopul loviturilor fizice şi morale. În infern se rezistă greu. Numai Dumnezeu, cel răstignit pe Cruce, a avut tăria să reziste până în ultima clipă. Nouă nu ne rămâne decât să ne deplângem neputinţa. Suntem zămisliţi din ţărână. Şi prin neascultarea noastră faţă de Cel ce ne-a dat viaţă, de Creatorul lumii, suntem condamnaţi să înotăm prin mocirla istoriei până la sfârşitul veacurilor.

II. DESPRE IERTARE

În trecut aţi dat dovadă de eroism. Acum trebuie să acceptaţi şi martirajul, ultima treaptă a trăirii legionare. Duşmanii noştri de azi n-au suflet. Sau au suflet de călău. Ei se înşeală însă când cred că vor stăpâni pământul, că abuzul, crima, nedreptatea, demagogia, prostia, lipsa de scrupule, minciuna, impostura, sunt reguli de viaţă normală. Va veni o vreme când simpla pomenire a numelui lor, va stârni dezgust, oroare şi blesteme dintre cele mai înfricoşătoare. Voi să-i iertaţi. Nu-i va ierta însă poporul român. Nici Dumnezeu. De

câteori se scufundă omul în abisul întunericului şi al răului intervine graţia divină spre a-l scoate din nou la lumină.

SINGURI ÎN FURTUNĂ

În aceste zile de cumplită prigoană iată-ne singuri, mai singuri ca niciodată şi loviţi din toate părţile, ca nicicând în trecut. Până şi capul Bisericii Ortodoxe s-a lăsat ispitit de şoaptele Satanei şi a trecut de partea duşmanilor noştri, binecuvântând din faţa amvonului crima, injustiţia şi ura. Ceea ce înseamnă că atât geniul, ca în cazul lui Nicolae Iorga, ca şi credinţa creştină întruchipată de unii înalţi Prelaţi din zilele noastre, pot fi manipulate şi puse în slujba unor teorii aberante datorită cărora viciile dezgustătoare, deprinderile josnice sunt pentru moment sigure de victorie.

E ceea ce s-a întâmplat la 24 februarie 1938 când intră în vigoare noua Constituţie redactată ad-hoc, din ordinul regelui, de către Istrati Micescu, un geniu în materie de drept, dar o nulitate, un nimic din punct de vedere moral. El este cel care i-a oferit domnului Emilian un fotoliu ministerial în schimbul asasinării mele.

VIN VREMURI GRELE

Aici am ajuns. Se anunţă vremuri apocaliptice pentru neamul nostru. Un ministru de justiţie, autorul Pactului Fundamental pune la cale crima întocmai ca tâlharii de drumul mare. Ca mafioţii sicilieni. (Unde mai pui că face parte dintr-un guvern zis naţionalist.)

Cum vor explica istoricii de mâine anomaliile acestui veac?

Când un Patriarh se asociază cu putera laică, care propagă ura şi crima tocmai împotriva celor care au dovedit că sunt gata să moară pentru Hristos? Când un ministru al justiţiei se comportă ca un borfaş, gata să comită orice fărădelege, ca să-şi atingă scopul? Când un istoric ca Iorga le dă indicaţii călăilor ce felul cum trebuie să ne ucidă, ca pe fiarele sălbatice. Ne ucid cu alte cuvinte tocmai cei care ar fi trebuit să ne ia apărarea.

Suntem ataşaţi sincer monarhiei. Şi monarhul dă ordin să fim puşi în lanţuri. Am zidit biserici; am aşezat la răscruce de drumuri troiţe care, prin numărul lor imens, amintea lumii că suntem unul dintre cele mai vechi popoare creştine din această parte a Europei: Ne-am dus să murim în Spania, la celălalt capăt al Continentului, unde „se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos" şi bolşevismul ateu era pe punctul de a triumfa. Şi din toate acestea cu ce ne-am ales? Cu dușmănia celor care ar fi trebuit să se afle în primele rânduri spre a ne omagia pentru contribuţia noastră la apărarea valorilor morale, creştine.

MONŞTRII CARE NE PÂNDESC DIN UMBRĂ

Când o mare instituţie spirituală de conservare a acestor valori precum este Biserica, abdică de la misiunea ei tradiţională, făcându-se părtaşă la crime abominabile, trebuie să ne aşteptăm la orice de aici încolo. La excese şi cruzimi inegalabile, neîntâlnite pe pământul românesc; la apariţia unor monştri cu falsă aureolă de mari patrioţi, pe care vom fi obligaţi să-i aplaudăm, vrând-nevrând ca pe nişte salvatori.

Când pui plapuma pe foc de frica puricilor

Dintr-un trup atât de putred precum este democraţia noastră nu putea ieşi decât un avorton. Un regim politic artificial care spre a putea dăinui, le-a pus românilor pumnul în gură, împidicându-i să decidă ei singuri în probleme care îl privesc direct.

În schimb au decis în locul lor regele şi clica sa. Au instaurat o dictatură pe cât de odioasă pe atât de ridicolă până la grotesc. Raţionamentul care se află la baza deciziei lor e următorul: „Ne-am grăbit să adoptăm această formă de guvernare, prin recurgerea la forţă pentru a le bara legionrilor drumul către putere". Deşi legionarii au declarat în repetate rânduri că legile lor morale le interzic să preia puterea printr-o lovitură de stat.

A te instala la putere şi a-ţi asuma rolul de tiran, de frică să nu-ţi ia altul locul, iată modelul perfect al cinismului şi

prostiei şi totodată al eşecului politic, tragic din nefericire pentru români, care nu va întârzia să-şi arate roadele.

SUNTEM IZOLAŢI DE RESTUL NAŢIUNII PRIN TEROAREA DE STAT

În aceste condiţii nimeni dintre prietenii noştri nu va mai avea curajul să ne ia apărarea în faţa teroarei dezlănţuite de frica represiunii care din zi în zi i-a forme tot mai sălbatice. Sunt folosite o gamă largă de metode dintre cele mai draconice şi nedemne pentru o societate civilizată spre ai reduce la tăcere pe români. Cazul profesorului Longinescu este grăitor. După ce se declară solidar cu cei prigoniţi pe nedrept şi asta chiar de la tribuna Academiei Române, urmează hărţuirile, şicanele, intimidările de tot felul. Primeşte scrisori de ameninţare, binenţeles nesemnate; este trezit în miez de noapte când i se cere la telefon în mod expres să-şi facă mea culpa, să se desolidarizeze de legionari dacă vrea să nu fie întemniţat. Atmosfera din jurul său devine tot mai greu de suportat la vârsta sa înaintată, şi în cele din urmă distinsul om de ştiinţă cedează, se stinge cu zile. Prin moarte s-a eliberat de coşmar. Şi tot ea l-a izbăvit de păcatul de a se face părtaş la crimele unui regim odios pe măsura celor care l-au conceput şi i-au dat viaţă. Intenţia acestora este cât se poate de clară: să creeze un climat de ostilitate în jurul nostru, înainte ca ei să treacă la fapte, să-şi pună în aplicare planul de lichidare a Legiunii. Şi în acest scop sunt vizaţi în primul rând, simpatizanţii ei, mai ales când este vorba de personalităţi a căror cuvânt atârnă greu. Nu trebuie să existe nici opoziţie, nici milă, nici regret. Noi trebuie să fim înfăţişaţi ca nişte ciumaţi de care trebuie să se ferească, pentru a nu se molipsi, nişte proscrişi, nişte paria, de soarta cărora nimeni nu merită să se mai intereseze sau să le inspire românilor, dacă nu ură, măcar dispreţ. Mai mult uciderea noastră trebuie percepută de opinia publică, ca un act patriotic. Acest rol şi l-a asumat din nefericire primul Patriarh al României Mari.

CAIAFA REDIVIVUS

Arestarea mea în Săptămâna Patimilor i-a prilejuit Patriarhului să-şi amintească de Caiafa, autorul deicidului, care a avut loc în urmă cu aproape 2000 de ani şi a cărei sentinţă de condamnare la moarte se rezumă în câteva cuvinte: „Decât să piară un popor mai bine să piară un om". În mintea bolnavă a înaltului lerarh, acel om sunt eu: cel care vrea pieirea neamului. Amestecul Patriarhului în politică, ca simplu pion în jocul perfid al Camarilei regale, aruncă o pată de neşters pe obrazul Bisericii. Patriarhul nostru comite o dublă eroare, ca să nu spun două păcate de moarte. Întâi, analogia dintre cazul lui Isus şi cazul meu constituie o blasfemie din punct de vedere al discursului teologic. În al doilea rând se află în conflict cu datele istorice: confundă istoria evreilor din trecutul îndepărtat cu istoria prezentă a românilor: uită că este vorba de două popoare, cu istorii diferite care n-au nici o legătură una cu alta; oricum exemplul la care s-a recurs nu justifică crimele care se pun la cale în subteranele Oculte, de guvernul actual, prezidat de Patriarh.

În această situaţie absurdă, logica simplă mă obligă să-mi pun întrebarea: dacă Patriarhul, ne este duşman; dacă Înaltul Prelat nu mai ţine cont de rangul şi misiunea sa de şef spiritual şi nu se sfieşte să coboare în mocirla politicianistă; nu-i greu de bănuit la ce ne putem aştepta din partea oamenilor politici în marea lor majoritate lipsiţi de scupule, de onoare, laşi şi slugarnici faţă de cei ce deţin puterea. E o lume în plină descompunere morală. O lume căreia îi prevăd un sfârşit tragic, precedat de o agonie lamentabilă. Nu poţi minţi la nesfârşit. Nu poţi face din crimă metodă de guvernare. Există o Justiţie, atât omenească cât şi divină, care te sancţionează. Mai devreme sau mai târziu. Eminescu ne poate fi şi de astă dată o bună călăuză în ceea ce priveşte relaţia indestructibilă dintre Cel de Sus, şi noi cei de pe pământ, când scrie: „Istoria este desfăşurarea cugetării lui Dumnezeu. " Eminescu nu era teolog. Dar gândirea sa era mult mai aproape de învăţătura creştină decât a Patriarhului, în postură de prim-ministru al unui guvern care, în

numele unei false „raţiuni de stat", transformase un popor într-o turmă de necuvântătoare.

MOMENT DE CLĂTINARE

Când am auzit că Patriarhul îmi doreşte moartea: că prin moartea mea vedea salvarea poporului român de la pieire, am căzut pradă unei adânci mâhniri. Se risipeau şi ultimele iluzii. Se clătina parcă pământul sub picioarele mele. Aşteptam ca zidurile închisorii să se prăvălească din clipă în clipă peste mine şi să mă înghită pentru totdeauna. Niciodată ca în aceste clipe, nu mi-am dorit moartea cu atâta ardoare. Să mă cheme Dumnezeu la El. Nu-i mai găseam vieţii nici un sens. Când vezi cum Patriarhul patronează crima organizată, te clatini în credinţa ta şi nu poţi să nu te cutremuri la gândul că Dumnezeu îngăduie ca Biserica Lui să devină o peşteră de tâlhari, şi nu-şi trimite Fiul pentru a doua oară în lume, ca să pună mâna pe bici şi să-i alunge pe cei ce o profanează.

DORINŢA CĂPITANULUI ÎNAINTE CU O LUNĂ DE A FI UCIS

Uneori mă mai mângâi cu speranţa că se va găsi totuşi cineva în această ţară, nu să ne ia apărarea, care nu ne-ar folosi la nimic, având în vedere planul celor ce ne-au săpat deja mormântul, dar măcar să nu împroaşte cu noroi peste tot ce am realizat până acum; în frica lui Dumnezeu şi spre binele Neamului.

Este vorba de Iuliu Maniu, care spre deosebire de Iorga şi de alţii ce-i ţin isonul în corul calomniatorilor noştri, mi-a întărit convingerea datorită atitudinii sale de la procesul meu, transformat într-o farsă sinistră, că numele său va rămâne în veci legat de drama noastră şi de istoria Legiunii; ca şi în conştiinţa postertăţii, ca model cum trebuie să se comporte omul politic, conştient de misiunea şi de răspunderea ce-i revine faţă de soarta poporului român, slujind adevărul, nu minciuna, indiferent de împrejurări şi riscuri. Frumuseţea

gestului său m-a impresionat profund. Ţinuta sa este al unui erou în adevăratul înţeles al cuvântului, care, deşi înfrânt ca şi noi, sfidează duşmanul, refuzând compromisul cu cei care vor târâ România în dezastrul naţional, ce se profilează la orizont.

Iuliu Maniu aparţine acestei lumi în amurg. Dar se deosebeşte de ea prin radicalismul său moral. A crezut că ar putea renega democraţia pe căi morale. Dar s-a izbit de rezistenţa tenace a duşmanilor lui şi a căzut înfrânt. Cum am căzut şi noi. Pentru că în România de după primul război mondial, n-a mai funcţionat democraţia, ci eternul ei substitut: demagogia cu toate consecinţele ei nefaste.

O PROFEŢIE CARE S-A ADEVERIT

Îmi spune inima că mai devreme sau mai târziu, Iuliu Maniu va împărtăşi cu noi aceeaşi soartă. Vom intra în istorie, mâine împreună, pe aceeaşi poartă. Pentru că şi el ca şi noi, preferă să cadă pe drumul onoarei, decât să învingă printr-o infamie. La ultima noastră întâlnire i-am amintit această lege fundamentală din „Cărticica Şefului de cuib" şi am adăugat: „Cine vine la noi şi nu respectă această lege, trebuie să ştie dinainte că nu are ce căuta în Legiune. N-are decât să bată la uşa altor partide".

Iuliu Maniu n-a fost legionar. Dar dacă un legionar mi-ar cere să-i spun cum cred eu că ar trebui să arate un om politic român, i-aş răspunde fără să mă gândesc prea mult: Ca Iuliu Maniu. Exemplu de onestitate, de integritate, de curaj civic, curajul de a spune nu, chiar dacă un milion de voci agresive urlă pe stradă că nu are dreptate.

„De aceea, dorinţa mea fierbinte este ca în rugăciunile voastre să-i pomeniţi numele cu aceleaşi sentimente ca şi cum ar fi vorba de mine. Căci ştiu cât de mult mă iubiţi. Şi ştiţi, de asemenea, cât de mult vă iubesc şi eu pe voi."

Corneliu Zelea Codreanu

Notă: *Aceste două mesaje i-au fost adresate de Căpitan din închisoarea Râmnicu-Sărat, inginerului Ion Blănaru, Comandant al Bunei Vestiri, din Focşani. Textul a fost copiat şi originalul transmis mai departe pe reţeaua clandestină a Mişcării.*

DIN ISTORICUL RELAŢIILOR IULIU MANIU - CORNELIU CODREANU

Nici diferenţa de vârstă, nici deosebirile de păreri privind politica externă a României n-au constituit obstacole pentru cei doi oameni politici ca să găsească un numitor comun, când era vorba de problemele interne ale ţării lor. Stima şi admiraţia vor fi reciproce, chiar înainte de a se cunoaşte personal. Căpitanul va fi cel care va netezi calea colaborării lor de mai târziu exprimată prin acţiuni având la bază principii comune la fel de scumpe pentru amândoi.

După dizolvarea Mişcării în 1933, de către guvernul I.C.Duca, Căpitanul scrie printre altele, într-o circulară adresată legionarilor, următoarele: „***Vă veţi supune măsurilor Justiţiei în ale cărei virtuţi am crezut şi vom crede nemărginit. Voturile voastre în număr de 200.000 le veţi împărţii după cum urmează: ascultându-mă şi de această dată fără şovăire. Legionarii din Ardeal vor vota cu Iuliu Maniu. Legionarii din Vechiul Regat şi celelalte ţinuturi vor vota cu Gheorghe Brătianu. În judeţele în care candidează personal Mareşalul Averescu îi veţi da votul şi vă veţi pune la dispoziţia sa în orice provincie ar candida. Veţi lupta pentru aceşti trei oameni cu acelaşi elan şi dorinţă de a învinge ca şi cum aţi fi luptat pentru propria voastră Mişcare. Veţi pune în joc toate puterile voastre pentru ca să-i vedeţi biruitori, aşa cum aţi dori să ne vedeţi pe noi,***“

Oamenii aceştia nu au credinţele noastre, dar mai bine cu ei decât cu cei ce s-ar părea că au credinţele noastre, dar sunt lipsiţi de caracter. Turcii n-au avut credinţa lui Ştefan cel Mare, dar acesta i-a preferat pe ei înaintea tuturor popoarelor creştine din vecinătate, tocmai pentru că acestora le lipsea caracterul.

Ţin însă să fac o precizare: Cu aceşti oameni nu m-am întâlnit, n-am vorbit, nu mi-au cerut acest lucru şi nici nu le-am promis.

„**Ordinul vi-l dau de la mine, izvorât din conştiinţa mea că trebuie să votaţi, că nu este bine să vă anulaţi voturile...**“

Cu privire la aceeaşi problemă, în **Circulara** din 20 septembrie 1936 intitulată „***Ajutor de alegeri***“ se pot citi

recomandările Căpitanului adresate şefilor de judeţe, de plăşi, de cuiburi:

-Legionarul nu are voie să meargă în propagangă electorală, singur, sau cu partidul ajutat.

-Legionarul nu are voie să vorbească la vreo întrunire politică sau consfătuire.

-Legionarul nu are voie să primească cadouri sau bani pentru propagandă.

-Legionarul nu are voie să scoată manifeste în numele său sau al organizaţiei.

-Legionarul nu are voie să stea la masă cu cel pe care îl ajută în perioada electorală, şi nici nu are voie să ia parte la vreun banchet, masă comună etc.

-În ziua de vot, sub comandă, în cea mai perfectă ordine şi tăcere se prezintă la vot şi votează. După care pleacă.

-Dacă lumea vă întreabă: De ce votaţi cu aceştia? Sunt răi, hoţi etc. Legionarul răspunde: Nu stăm de vorbă pe această temă. Avem ordin şi executăm ordinul. O altă lume, total diferită de lumea cluburilor politice unde aveau loc tranzacţii de genul: **„Noi vă dăm voturile, dar voi ce ne daţi în shimb? “**

Conflictului inevitabil şi etern dintre generaţii Căpitanul îi opune atitudinea sa conciliatorie. Într-adevăr, dacă printre exponenţii lumii vechi se numărau mulţi detractori, nu lipseau în shimb nici cei care se remarcau prin gesturi de bunăvoinţă şi înţelegere faţă de fenomenul legionar. Motiv pentru care Căpitanul recomandă legionarilor din judeţul Mehedinţi să-l voteză pe N.Lupu, ţărănist dizident, nu fără a-şi motiva decizia:

-**„Noi legionarii avem de plătit o poliţă acestui om politic şi morala noastră ne obligă s-o onorăm“.**

Grigore Iunian, eminent jurist, şeful Partidului Ţărănesc Radical, consideră dizolvarea Mişcării din 1933, de către guvernul Duca, neconstituţională, prin încălcarea Principiului Fundamental al Separării Puterilor în Stat, baza oricărei orânduiri democratice. Poziţia lui Iunian coincide cu poziţia Căpitanului, care denunţase acest abuz al Puterii Executive, în ziarul lui Nae Ionescu unde erau arătaţi cu degetul cei care se făceau vinovaţi de această încălcare. La moartea lui Iunian, Căpitanul, adânc mâhnit, ne-a spus: „**A dispărut unul din prietenii noştri. Unul dintre puţinii oameni de caracter din ţara noastră, care a avut curajul să spună adevărul, într-o lume dominată de minciună. Oameni ca el,**

care nu fac parte din generaţia noastră, sunt cu atât mai vrednici de veneraţia noastră; să ne închinăm deci şi să ne rugăm pentru odihna sufletului său. N-a fost legionar. Ne-a fost însă prieten. Şi tocmai de aceea am ordonat ca o echipă de legionari să-l conducă la locul de veci, şi la coborârea sicriului în mormânt să se intoneze *Imnul legionarilor căzuţi.*"

Aşa ceva nu se mai întâlnise în peisajul politic românesc: care anunţa începutul unei noi ere, de profunde transformări în mentalitatea oamenilor politici.

În **Circulara *CONCURS LA ALEGERI*** adresată şefului de judeţ Herghelegiu, citim:

„Dacă sunteţi în bune raporturi cu Vaidiştii (Partidul lui Alexandru Vaida-Voievod), daţi-le concursul vostru în alegerile ce vin. Nu faceţi însă prea mare zarvă din aceasta."

Sunt repetate vechile interdicţii:

a) ***A nu se face manifeste scrise;***

b) A nu lua parte la întruniri, consfătuiri, etc.;

c) A nu ţine discursuri;

d) A nu primi bani pentru deplasări;

e) A nu primi bani pentru masă;

f) A nu lua parte la banchete.

Legionarii vor fi anunţaţi pe cale normală şi în ziua de vot îşi vor face datoria apărând în ordine la secţiile de votare, în cea mai mare tăcere.

Şi votând din toată inima, pentru că ***legionarul,*** *când ajută pe cineva trebuie să-l ajute din plin şi să nu-i scoată ochii după aceea, lăudându-se sau cerându-i ceva în schimb.*

Din exemplele de mai sus, reiese clar că nu se urmăreau avantaje electorale. Ce vrea Căpitanul să demonstreze era că atâta timp cât relaţiile dintre partidele politice se întemeiau pe tranzacţii onoroase; că valorile democratice nu erau asociate cu valorile morale, tradiţionale, totul sfârşea în demagogie, corupţie, ipocrizie, în încurajarea intereselor egoiste personale, în dauna intereselor generale ale Naţiunii, racilă endemică de care sufereau toate partidele, democratice doar cu numele.

Începutul colaborării dintre Căpitan şi Iuliu Maniu trebuie căutat în **Circulara** din 20 noiembrie 1935, adresată şefilor de organizaţii judeţene **spre a fi răspândită în lumea legionară**, şi care se referea la campania ziarului **Porunca Vremii** îndreptată împotriva lui Iuliu Maniu.

„*Am observat*, scrie Căpitanul, după un an de la apariţia acestei foi *că nu tot ce se scrie în ea este pe linia noastră. Sunt chiar multe lucruri, care ni se par dictate din Cabinetul Ministerului de Interne.*

Atacuri necontenite şi nedrepte la adresa domnului Iuliu Maniu.

Într-unul din numere se cerea chiar **arestarea** tuturor maniştilor, aducându-li-se acuzaţia destul de perfidă, că atacă monarhia.

Pentru respectul adevărului, însă să se ştie de toţi că domnil Iuliu Maniu atacă nu pe rege, ci vâscul din jurul Său, care omoară pe Rege şi nimiceşte ***Monarhia Românească.***

M-am simţit umilit când pe pagina I-a eram lăudat eu sau voi, iar pe ultima insultat domnul Iuliu Maniu... Domnul Iuliu Maniu ne este adversar, de idei dar după dogma legionară nu ne este permis a ne purta fără onoare cu nici un adversar." În Post Scriptum se spune:„ *Ni se cer lămuriri (*din partea legionarilor n.n.) *cu privire la conferinţele întreprinse de Dl. Dr. I. Rădulescu (*Directorul ziarului Porunca Vremii n.n.) *şi anume , se propune legionarilor să facă manifestaţii etc. (**împotriva lui Maniu n.n.**) cu aceste prilejuri. Nu e cazul.*

SLĂBICIUNILE DEMOCRAŢIEI

IULIU MANIU ADEPT AL REVOLUŢIEI MORALE ÎN CADRUL SISTEMULUI DEMOCRATIC

Mişcarea Legionară se născuse prea târziu pentru ca să ne fi putut întâlni de la bun început pe aceeaşi baricadă cu Iuliu Maniu. Târziu, deoarece când s-a născut „Legiunea Arhanghelului Mihail", Iuliu Maniu şeful Partidului Naţional din Ardeal fuziona cu Ion Mihalache şeful unui partid ţărănesc din Vechiul Regat situat pe esichierul politic undeva la stânga. Prea târziu şi pentru că în 1937 când am avut de înfruntat acelaşi adversar, Partidul Liberal, obedient faţă de un Rege imoral, înconjurat de o clică tot atât de imorală şi iresponsabilă, Ţara se afla pe marginea prăpastiei, gata să alunece în adâncurile ei, iar democraţia română se pregătea să se sinucidă - expresia aparţine lui Nicolae Iorga - deşi istoricul era şi el pentru cei care va ajuta-o să-şi pună ştreangul de gât.

Suntem gata să admitem că sistemul democratic e cel mai bun. Asta nu înseamnă că nu există şi alte păreri. Căci acest sistem, fără să fie perfect, are şi metehnele lui.

În antichitate, discipolul lui Socrate, Alcibiade, deşi era membru al Partidului Democrat, numea *democraţia* - **„prostie unanim recunoscută.** *O bogată literatură modernă supune principiile de bază ale sistemului unor necruţătoare: de la germanul Hegel la italianul Pareto, cărora li se adaugă numeroşi gânditori politici şi scriitori. Hippolyte Taine crede că zece milioane de ignoranţi nu pot face o ştiinţă, iar Ernest Renan compară sufragiul universal cu o şcoală absurdă în care elevii s-ar apuca să elaboreze legi şi să le predea lecţii profesorilor.* " (O asemenea şcoală era pe punctul să ia fiinţă în mai 1968, în Franţa, când studenţii şi elevii de liceu au ocupat Sorbona cerând, printre altele, desfiinţarea examenelor, iar filozoful marxisto-existenţialist Sartre, îl îndemna în numele democraţiei şi a drepturilor omului să-i pună în ştreang pe

profesori, nu în altă parte, ci chiar în incinta Universităţii.) Existau firește şi mulţi apărători ai democraţiei. Dar după primul război mondial mulţi vor deveni odată cu scurgerea timpului tot mai sceptici. Nu pentru că şi-ar fi pierdut încrederea în principiile democratice. Erau doar preocupaţi şi îngrijoraţi de criza în care se zbătea democraţia. „*Până nu de mult* - scria unul dintre analiştii occidentali,- *oamenii vedeau în democraţie poarta deschisă spre viitor. Astăzi, însă (*era în 1938 n. n.) *ei au devenit sceptici. Pe deoparte ei constată că democraţia este în defensivă şi individualismul la apogeu. Pe de altă parte ei suferă atacurile îndrăzneţe ale logicii materialiste care pare a indica singură, calea spre libertate a proletariatului. Publicistul american Walter Lippmann în cartea sa „**Filozofoa publică**“ apărută în anii '50, se arăta preocupat în cel mai înalt grad de problema instituţiilor democratice, mai precis de modul lor de funcţionare, şi în lumina experienţelor din ultimele decenii, se convinsese de dezastruasele influenţe, mai ales în conjuncturi critice, exercitate asupra unei guvernări de către atotputernicia maselor iresponsabile, devenite, datorită sufrajiului universal, arbitru în luarea de hotărâri majore. Când părerea maselor, scrie acelaşi autor, domină şi dirijează actele guvernanţilor, se produce o frauduloasă alterare a funcţiunilor puterii, o slăbire care poate duce la paralizarea capacităţii de guvernare. Această ruptură a ordinei constituţionale este cauza declinului precipitat şi catastrofal al societăţii Occidentale. Dacă acest proces nu va fi oprit şi deviat, el va cauza dezastrul Occidentului. Şi în continuare: în regimurile democratice, poporul devenit suveran în acest ultim secol, a făcut guvernelor mereu mai dificilă o bună pregătire a războiului, sau a păcii, transformând şefii responsabili în servitori ai unui despot atotputernic. “*

Ce-i de făcut în acest caz? Să renunţi la democraţie? Nici o minte luminată nu renunţă la un rău în schimbul unui rău şi mai mare. Nici Lippmann nu se gândeşte să înlocuiască democraţia cu un regim totalitar. Problema care se pune este cum s-ar putea conserva totuşi democraţia corectând-o. Lippmann avansează ideea întăririi puterii executive. Dar aici îl aşteaptă cercul vicios fără ieşire. Ştim de câte crime e în stare puterea executivă să săvârşească în numele **raţiunii de stat**. problema însă nu se poate soluţiona în cadrul ei strict politic. Iată ce spune Căpitanul în această privinţă.

Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe cel al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei, în el îşi are rădăcinile, atât autoritatea, cât şi libertatea. Dragostea e împăcarea între cele două principii: autoritate şi libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. ea nu poate însemna niciodată conflict. Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume. Pacea nu mai apare ca biată expresie a unui echilibru mecanic şi rece între cele două principii autoritate şi libertate, condamnate la o veşnică războire, adică la imposibilitatea de echilibru. Pacea nu ne va da-o Justiţia, ci numai bunătatea şi dragostea, pentru că Justiţia e greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, este imperfect omul, care neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulţumit. Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârşit ele se vor convinge, după ce vor fi rătăcit, cercetat şi încercat totul, că în afară de dragoste, pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a însuşirilor omeneşti şi trimiţându-ni-o prin însuşi Mântuitorul Isus hristos care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor, nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace. Toate celelalte au rădăcina în dragoste şi credinţa, şi munca şi ordinea şi disciplina."

Halucinaţiile unui mistic, vor spune pozitiviştii veacului. Concepţia creştină, dragostea propovăduită de Hristos, morala evanghelică, pot vindeca răul de la rădăcină? Nu-i o utopie? Iată însă că gânditorii şi oamenii de acţiune aparţinând democraţiilor Occidentale, preocupaţi să găsească remedii la deficienţele prezentate de sistemul democratic, folosind acelaşi limbaj izbitor de asemănător cu al Căpitanului. Este vorba de Mişcarea de la Caux (Elveţia) cunoscută sub numele de **Reînarmarea Morală**, înfiinţată în 1938, deci la câţiva ani de la apariţia scrierilor Căpitanului. La ea au aderat gânditori şi oameni de stat ca Truman, Churchill, Adenauer, Robert Schumann, alte personalităţi marcante din toate ţările lumii, din cercuri laice şi religioase.

„A venit timpul- spune preşedintele Truman, ***să nu mai facem apel la interesul personal, ci la acea sete de viaţă nobilă şi mare care este în fundul inimii fiecărui om.“***

„Trebuie să recunoaştem - scrie fostul Preşedinte de Consiliu Francez Robert Schuman - ***„oameni de stat au reuşit până în prezent, foarte puţin să facă pentru refacerea lumii“*** ***„Nu este vorba de a anihila politica, este vorba de a shimba oamenii. Democraţia şi libertăţile sale nu vor fi salvate decât prin calitatea oamenilor care vorbesc în numele ei...“***

„Moralitatea individului, a familiei, a statului este izvorul adevărat şi în acelaşi timp garanţia păcii şi a bunei stări... “

„După doctrina *Reînamării Morale,* democraţiile au nevoie de o ideologie bazată pe respectul criteriilor morale absolute.“

„Trebuie ascultate comandamentele divine: Când omul ascultă, Dumnezeu vorbeşte. Când omul se supune, Dumnezeu acţionează. “

„Reînarmarea Morală contestă politicei dreptul de a se dispensa de morală. Ea afirmă că nimic nu poate fi politiceşte just dacă aceasta este moraliceşte fals“.

Nu spunea acelaşi lucru şi Iuliu Maniu?

„Punctele cardinale ale acestei mişcări sunt: onestitatea, puritatea, dezinteresul şi dragostea, luate în mod absolut.“

Nu spune acelaşi lucru şi Corneliu Codreanu?

NEAM FĂRĂ NOROC

Când am de moartea Căpitanului am avut senzaţia că se surpă cerul, că pământul se cască şi mă înghite. Şi în cele din urmă am izbucnit în plâns. Ce altceva aş fi putut să fac? Poate ar fi trebuit să-i blestem pe autorii crimei. Dar la ce-ar fi folosit acum?

Eram hăituit de poliţie încă din primăvară, odată cu arestare Căpitanului. Vestea morţii lui mi-a adus-o administratorul cimitirului armenesc din Focşani care îşl asumase riscul să mă adăpostească în locuinţa sa. Era un om curajos plin de viaţă. Avea cinci copii. Îi iubea foarte mult şi se mândrea cu ei.Într-o zi i-am spus că va trebui

să mă mut în altă parte, sau să mă predau la poliţie, dacă nu-mi găsesc un alt loc sub soare. S-a iutat lung la mine. Am înţeles, atât din privirea sa, cât şi din cele ce mi-a spus, că vorbele mele îl mulţumiseră, ba cred că se simţea chiar jignit în adâncul sufletului său. Altfel nu m-ar fi întrebat cu voce stinsă: „**Nu vă simţiţi bine la noi?**“ I-am răspuns că mă simt foarte bine, dar nu mă pot împăca cu gândul că prin prezenţa mea le-aş periclita viitorul acestor fiinţe nevinovate. M-a uimit şi impresionat răspunsul său plin de nobleţe, de altruism, de patriotism: un patriotism sincer pornit din inimă, de care este animat în general omul obişnuit: „În *aceste zile sunt atâtea familii periclitate. Atâtea mame care plâng după feciorii lor. Atâtea soţii care plâng după bărbaţii lor. Atâţia copii care plâng după cei care le-au dat viaţă. Şi de-ar fi numai atât. Azi neamul întreg se află în pericol de moarte.*“

Avea lacrimi în ochi când mi-a întins ziarul „***Universul***“ în care era publicat comunicatul oficial în legătură cu asasinatul din pădurea Tâncăbeşti: şi n-a fost în stare să pronunţe decât trei cuvinte.

„Neam fără noroc“.

Despre moartea lui Iuliu Maniu am auzit în închisoarea Gherla. S-a lăsat o tăcere adâncă şi toţi legionarii care se aflau în celulă ne-am uitat unii la alţii. N-a putut scoate nimeni, nici un cuvânt, de emoţie şl durere. Cineva în cele din urmă a exclamat:

„Neam fără noroc!“

Dispărea ultimul mare om politic român din perioada interbelică. Ultimul mare prieten al legionarilor din vremuri vitrege.

A doua zi le-am propus camarazilor mei să postim şi să ne rugăm în tot cursul zilei pentru odihna sufletului marelui nostru protector.

Se repeta istoria. La câţi dintre voievozii noştri de odinioară nu li s-a tăiat capul, datorită uneltirilor din afară cât şi trădărilor dinlăuntru, prin care străinii şi-au făcut jocul şi şi-au atins obiectivele lor egoiste?

MANIU MARELE TRĂDAT

Iuliu Maniu a crezut o viaţă întreagă în onestitatea şi onoarea **Aliaţilor tradiţionali.** Aliaţii săi, anglo-americani, s-au dovedit însă că n-au fost sinceri: că habar nu aveau de normele morale pe care pretindeau că le aplică în politica externă. Că erau tot atât de ipocriţi şi fără de scrupule, ca şi bolşevicii. Ca şi naziştii. Concluzia la care a ajuns de bună seamă şi Iuliu Maniu, înainte de a închide ochii pe patul de suferinţă din închisoarea de la Sighetul Marmaţiei.

În acea zi de post şi rugăciune le-am amintit legionarilor că destinul lui Iuliu Maniu, deşi tragic, i-a oferit totuşi o onoare: a suferit în ultima parte a vieţii, a murit şi călăii i-au aruncat rămăşiţele pământeşti în groapa comună - unde? tocmai în Ardealul său drag pentru care luptase o viaţă întreagă să-l aducă la sânul Patriei Mamă.

Nu pot încheia acest capitol fără să redau unele păreri pe care cei doi oameni politici le aveau, unul faţă de celălalt, şi care au contribuit la cimentarea prieteniei dintre ei, consfiinţită în final şi prin moartea tragică, de martiri, pe care le-a hărăzit-o destinul.

„Corneliu Codreanu a ştiut să inspire poporului fanatismul speranţelor sale de mai bine, fără să adauge la acasta ura. Era un bun creştin care îşi iubea Neamul, fără să dorească moartea altor neamuri."

„Iuliu Maniu este singurul om politic, din afara lumii legionare, care depune mărturie, în viaţă fiind, despre prezenţa activă a Mişcării Legionare în viaţa politică şi despre importanţa ei ca factor mobilizator în acţiunea de asanare morală a vieţii publice."

PARADOXUL IORGA

Puşi faţă în faţă, Iuliu Maniu şi Cotneliu Codreanu, istoricilor de mâine le va fi greu să înţeleagă, de ce Iuliu Maniu a intuit fenomenul legionar în toată complexitatea lui, în timp ce Nicolae Iorga, părintele nostru spiritual, s-a dezis de fiii săi, ca oricare părinte degenerat: mai mult, îi asmute pe călăi, să-i ucidă progeniturile. Un caz unic, deşi istoria e plină de paradoxuri şi de acte lipsite de logică. Ce să însemne asta? că e mult mai greu să **faci istorie decât s-o scrii?** Aşa se pare, dacă ne referim la cazul Iorga. Există istorici care descriu evenimente, la care au participat ca martori. După Eminescu, aceştia sunt cei mai proşti istorici. Poetul nu s-a înşelat, dovadă Iorga. Activitatea sa politică care a oscilat între extreme: de la ridicol la crimă.

Oricât de amară era realitatea, Căpitanul şi Iuliu Maniu, au sperat totdeauna că adevărul va triumfa în cele din urmă. Ei au pierdut bătălia politică, nu şi pe cea istorică. Ca Iancu, ca Horia, ca atâţia alţii care au rămas în memoria posterităţii: ca eroi, ca martiri, tocmai pentru că n-au cunoscut bucuria unei biruinţi trecătoare. Pe oamenii politici şi pe conducătorii de oşti istoria îi judecă după bătăliile câştigate sau pierdute. **„Sunt înfrângeri însă care fac câte o victorie şi victorii care fac câte o înfrângere“,** spunea Iorga într-un moment de luciditate.

Faptul că lui Isus I s-a pus pe cap cununa de spini, nu înseamnă că El nu este Împăratul spiritual al acestei lumi. Faptul că a fost lovit, batjocorit, nu înseamnă că torţionarii săi au ieşit victorioşi .

RĂSPUNS LA UNA DIN MARILE ÎNREBĂRI ALE ACESTUI SFÂRŞIT DE SECOL ŞI DE MILENIU

După 6 ani de la prăbuşirea comunismului, nimeni n-a dat un răspuns precis la întrebarea: Ce urmează după această apocaliptică noapte a istoriei? Sau mai precis: Ce punem în

loc? Nu există după părerea noastră decât un singur răspuns. Cel formulat de Iuliu Maniu şi Corneliu Codreanu: întoarcerea sinceră, nu de faţadă, la valorile creştine, hulite şi condamnate în numele luptei de clasă. Scufundaţi în mlaştina deznădejdii, în care ne-a aruncat ateismul bolşevic, speranţa e un bun mijloc de adaptare şi supravieţuire: pe de altă parte, speranţa zămisleşte acţiunea. Pe drept cuvânt, creştinismul o clasează printre marile virtuţi ale omului.

Pentru triumful acestor virtuţi au luptat şi Iuliu Maniu şi Corneliu Codreanu.

În curând vor pleca din viaţă şi ultimii dintre cei care au fost contemporani cu ei, cărora le-a fost model şi călăuză, care au luptat alături de ei. Istoricii le vor aminti numele în treacăt, preocupaţi mai mult de prezent, sau de cum va arăta viitorul. Cred însă că ei vor continua să trăiască şi altfel în conştiinţa posterităţii, păstrându-le învăţătura şi transmiţând-o generaţiilor viitoare, pentru creşterea conştiinţei omeneşti, pentru creşterea sentimentului umanitar: exemplu demn de urmat, pentru că au ştiut, ca nimeni alţii, din vremea lor, să rămână ei înşişi până la capăt. Amândoi au inaugurat în secolul nostru o nouă filozofie a vieţii, cu deschidere spre trăirea autentică, pe plan civic şi privat. Şi rădăcinile acesteia va trebui să se regăsească neapărat în ideologia prezentului. Trecutul nu-l putem da uitării şi nici să ne lepădăm de el ca de un balast, care ne împovărează drumul spre progres. De aceeaşi părere este şi spaniolul Jose Ortega Y Gasset când scrie: *„Concepţia contrară, care este unanim acceptată, porneşte de la faptul că facem din trecut ceva abstract şi ireal, ce zace mort în timpul său. Adevărul este însă tocmai contrariul. Trecutul este o forţă vie şi activă; el poartă în sine prezentul nostru.* ***Trecutul nu se află acolo în timpul lui, ci aici în mine. Trecutul- sunt eu, este viaţa mea.“***

O VICTORIE DE RĂU AUGUR

„CA SĂ-L FACEM INOFENSIV PE IULIU MANIU, TREBUIE SĂ-L LICHIDĂM PE CORNELIU CODREANU"

Sunt cuvintele regelui dement Carol al II-lea, reproduse de colonelul Hotineanu, fost comisar regal, în celula 13 Jilava, în 1949.

Pactul electoral Maniu - Codreanu precum şi marele succes repurtat de Mişcarea Legionară în 1937, a grăbit asasinarea Căpitanului. O victorie răsunătoare tranzformată într-o cumplită tragedie. Un paradox întâlnit în istorie nici pentru prima nici pentru ultima oară. Să ne gândim numai la extraordinara aventură românească de la sfârşitul secolului al XVI-lea, întreprinsă de Mihai Viteazul, care şi-a pierdut capul datorită tocmai măreţului său vis de unificare a celor trei provincii româneşti, idee neagreată de marile puteri din acea vreme, otomană, ţaristă şi austeră.

SOLUŢIA FINALĂ

În noaptea Sfântului Andrei, 30 noiembrie 1938, Căpitanul este asasinat în pădurea Tâncăbeşti. I se rezervase o moarte rituală: **strangularea**,fiind legat de mâini şi de picioare, după macabrele canoane ale talmudiştilor fanatici, care au traversat şi însângerat veacurile.Trupul neînsufleţit este aruncat în groapa comună din valea Pirsicilor, locul de execuţie al închisorii Jilava, nu de niscaiva străini - trebuie precizat acest lucru - ci de români, get beget, cozi de topor, unelte în slujba străinilor. Urmează a doua zi deshumarea căci în graba lor de a-şi încheia misiunea cât mai repede, călăii uitaseră ceea ce era mai important pentru ei: să demonstreze că victima a încercat să fugă de sub escortă. Aşa că, **Marele acuzat Corneliu Codreanu,** va fi ucis a doua oară, printr-

un glonte tras în ceafă. A urmat **îmbălsămarea** cu ...acid sulfuric, pentru grabnica descompunere a rămăşiţelor pământeşti. Apoi mormântul a fost închis din nou. Şi pentru că pe lume se mai pot întâmpla minuni, de teamă ca nu cumva să coboare din cer un înger şi să violeze mormântul, s-a turnat o placă de beton mai grea ca lespedea de pe mormântul lui Isus din Nazaret. O poveste macabră care va stârni în viitor interesul nu doar istoricilor, ci specialiştilor, preocupaţi de aminteala minţii omeneşti, mult mai avizaţi să se pronunţe, dacă cineva, fie el şi os domnesc, care ordonă asasinate de genul celui descris mai sus, se mai poate bucura de privilegiul divin, de **uns al lui Dumnezeu.**

UN DESPOT LUMINAT, ÎNTÂRZIAT

Într-o Europă creştină, în care funcţiona principiul Monarhiei Constituţionale, potrivit căruia Monarhul domneşte, nu guvernează, Carol optează pentru a doua alternativă: se vrea un **despot luminat,** la modă în secolul al XVIII-lea, nu şi în secolul XX. Pe de o parte Regele blamează partidele politice, responsabile de starea deplorabilă în care se afla ţara, pe de altă parte apelează la conducătorii acestor partide, să-l sprijine în acţiunea sa, care avea drept scop lichidarea lor. într-o democraţie în plină criză morală, când partidele se anihilau unele pe altele, în cursa pentru putere, nu i-a fost greu să-şi atingă scopul. Regele era corupt, fără scrupule, nu însă şi prost. Ştia cu cine are de-a face: cu politicieni gata să se târască în patru labe la picioarele tronului, pentru a-i câştiga graţiile. A urmat spectacolul grotesc arhicunoscut, la care nu va participa însă nici Iuliu Maniu nici Corneliu Codreanu. Prin refuzul lor ei salvau în felul acesta tot ce se mai putea salva, la acea oră, din ideea de democraţie, instaurată la noi cu peste 70 de ani în urmă, în 1866.

****

SINGUR ÎN BĂTAIA FURTUNII

Prin dispariţia Căpitanului, Iuliu Maniu pierdea un prieten de nădejde, alături de care sperase să iniţieze şi să imprime o nouă direcţie în viaţa politică, străbătută de un suflu nou, purificator, de revitalizare a democraţiei, de însănătoşire a spiritului civic, cuprins de marasm.

„Vremea noastră n-a sosit încă, îi va spune Căpitanul la ultima lor întâlnire, dar noi vă vom sprijini cu tot elanul de care este capabilă tinereţea noastră, în efortul dumneavoastră pentru Renaştera României. Noi legionarii, vom fi foarte fericiţi, dacă alţii în locul nostru, vor înfăptui tot ce ne-am propus noi să înfăptuim pentru binele acestei ţări.“

Nu i-a fost dat să-şi vadă visul cu ochii, nici lui Iuliu Maniu nici Căpitanului. A venit războiul şi odată cu sfârşitul lui avea să se rostogolească peste ţară tăvălugul bolşevic. Nu v-a trece mult şi Iuliu Maniu va fi el însuşi încarcerat. Destinul îl va înfrăţi şi prin moarte, prin felul crud în care călăii se vor comporta cu ei după trecerea în nefiinţă. trupurile lor vor fi aruncate în groapa comună, încât poporul român nu ştie până azi şi poate nu va ştii niciodată unde anume le zac osemintele pentru a fi deshumate şi sfinţite după datina creştină.

În singurătatea celulei de la Sighet, Iuliu Maniu îşi va fi adus desigur aminte de prietenul său care nu înceta să-i amintească, că orice Alianţă dintre Occident şi Rusia, a fost dintotdeauna, este şi va fi, o ameninţare de moarte pentru români; că slavii în general şi în mod special cei din Răsărit, fie că se numesc ruşi ,ucraineni, beloruşi , sunt condamnaţi prin destin şi mentalitate să rămână în afara Europei, vor continua să urască civilizaţia ei creştină, deşi prin botez sunt creştini, cu numele doar, atâta timp cât nu vor putea dezbăra de ancestralele lor instincte uralo-altaice de cucerire. Când şi cum, prin ce mijloace, vor reuşi Occidentalii să-i constrângă pe aceşti cazaci turbulenţi să se decidă dacă vor să devină europeni sau dimpotrivă, să rămână pe mai departe, ceea ce au fost din totdeauna, o bandă de conspiratori, certaţi cu normele internaţionale de convieţuire paşnică, nimeni n-ar putea să spună. democraţia occidentală continuă să se zbată între cinism şi interese meschine, pe de o parte şi neputinţă şi prostie pe de altă parte. Amintindu-şi toate acestea, Iuliu Maniu care avea un adevărat cult pentru aliaţii **noştri tradiţionali**, se va fi simţit şi mai nefericit

pentru cât de mult se înşelase: că nu el, ci prietenul său avusese dreptate. Şi nu mă înşel, dacă presupun, că tocmai pentru asta, iuliu Maniu, l-a iubit şi mai mult pe Căpitan şi nu l-a putut uita până în ultima clipă a vieţii sale.

O DORINŢĂ NEÎMPLINITĂ

In ce măsură se ataşase Iuliu Maniu de Căpitan şi îl fascinase personalitatea mai tânărului său prieten, reiese şi din episodul care urmează. După tragedia de la Tâncăbeşti, Maniu primeşte vizita unei bătrâne doamne. E îmbrăcată în haine cernite şi are lacrimi în ochi. Îi spune pentru ce a venit şi izbucneşte în hohote de plâns. Îi cerea o mână de ajutor. Voia să afle unde a fost înmormântat fiul său pentru a-i putea aprinde o lumânare la căpătâi. mai bătuse şi la alte uşi . Dar toţi au ridicat din umeri, neputincioşi. Iuliu Maniu nu putea face nici el mai mult, în schim i-a spus drept consolare:

„Doamnă, n-am avut copii, dar dacă aş fi avut, aş fi dorit să semene cu fiul dumneavoastră, Corneliu".

Legat de sfârşitul prietenului său îşl va fia adus poate aminte şi de spusele acestuia:

„N-am susţinut şi nu voi susţine niciodată că adevărul absolut este de partea noastră. trăim sub păcat, de aceea nu încetez să le spun legionarilor:- **Suntem păcătoşi -** ***şi să-i îndemn:*** **Rugaţi-vă pentru iertarea păcatelor noastre.**

IULIU MANIU ŞI LEGIONARII ÎN ACEEAŞI BARCĂ SFĂRÂMATĂ DE FURTUNĂ

După 23 august 1944 îngrijorările şi spaimele din sufletele noastre se accentuau cu fiecare zi ce trecea, lua proporţii de coşmar. Un coşmar ce părea să nu se mai termine, al cărui final nimeni nu-l putea întrezării

Aproape zilnic erau scoase în stradă sute de mii de oameni; o revărsare apocaliptică de instincte primare care ameninţa să înghită totul. Ce trebuia să faci pentru a înflăcăra până la demenţă această gloată dezlănţuită, decât s-o pui să scandeze în gura mare până la epuizare, sub formă de urlete asurzitoare, lozinci de genul:

„Iuliu Maniu în cârdăşie cu legionarii; Jos fascistul Iuliu Maniu; Moarte lui Iuliu Maniu; Moarte Legionarilor“.Aceleaşi lozinci înscrise pe placarde, purtate în spate cu mândrie, de clasa muncitoare, victorioasă, afişate pe ziduri, repetate în ziare, la radio. Cuvântul **moarte** era pe buzele tuturor. Ţara nu mai fusese martoră la o astfel de nebunie colectivă. Fiecare vrea să se răzbune. Fiecare spumega de furie. Fiecare era în căutare de victime. Şi victimele sunt arătată cu degetul. Până şi salutul fusese înlocuit în această lume a troglodiţilor. Dacă te adresai cuiva cu; „**Moarte legionarilor“** ţI se răspundea automat cu: „**Moarte lui Maniu“**. pe vremea lui Caragiale te-ai fi amuzat. Acum însă nu-ţi ardea de glumă.

Caragiale, însuşi, prevestise aceste vremuri, când îi scria unui amic: **„Noi am râs destul. Cei care vor veni însă după noi vor avea parte numai de plâns“.** iată un exemplu: pe un panou uriaş instalat pe terasa Cercului Militar din Bucureşti, atârnau în spânzurătoare, în reprezentare grafică, Iuliu Maniu şi Corneliu Codreanu. Sub un cer cu nori întunecoşi învolburaţi de furtună, evoluau în picaj un cârd de corbi, grăbiţi să se înfrupte din prada oferită de clasa muncitoare. dedesubtul sinistrului tablou se putea citi avertismentul: **„Soarta tuturor duşmanilor clasei muncitoare“.**

Vremurile scoseseră la suprafaţă toată drojdia societăţii, scursura abjectă a mahalalelor: din ea se vor recruta ulterior activiştii şi agitatorii, faimoasa nomenclatură, cei care îl vor aresta, judeca, condamna şi ucide mai târziu pe Iuliu Maniu. Nimic mai dureros şi mai intolerabil totodată, decât asasinarea acestui mare român, a cărui viaţă s-a confundat cu lupta eroică pentru întregirea teritorială a ţării sale.

Eram conştienţi că iuliu Maniu nu ne va putea apăra de furia acestor gloate imunde, manipulate de marii conspiratori şi asasini de la Kremlin, oricâtă bunăvoinţă ar fi avut; că nu se va putea apăra şi salva nici măcar pe sine; că barca în care se afla el se va scufunda la primele izbucniri ale furtunii care plutea în aer. dar ne consolam totuşi la gândul că cel puţin nu ne întorcea

spatele. Fireşte, era o slabă mângâiere. Şi totuşi însemna mult pentru noi în situaţia tragică în care ne găseam. Suferinţa în comun devine mai suportabilă decât dacă o înduri singur. Că rămânea neclintit pe poziţia sa, că nu se lăsa intimidat de avertismente şi ameninţări, Iuliu Maniu dovedea, în acelaşi timp, că era gata să înfrunte toate riscurile, să împartă aceeaşi soartă cu noi.

Cu noi şi cu neamul întreg.

Nu pot să nu mă întreb, iarăşi : De ce omul politic Iuliu Maniu s-a arătat receptiv la fenomenul legionar, şi marele istoric Nicolae Iorga nu? de fapt la această întrebare răspunsese Nae Ionescu cândva: *„E mai uşor să scrii istorie decât să faci istorie. Uitaţi-vă la Iorga. Ne-a făcut capul calendar cu istoria trecutului. Dar când a fost vorba de istoria trăită de el, a scrântit-o. S-a împotmolit în mocirla ei, şi se pare că se simte foarte bine. "*

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

„CINE DIN VOI ESTE FĂRĂ PĂCAT, SĂ ARUNCE CEL DINTÂI CU PIATRA" IOAN 7, 8.

„Legionarii omagiază memoria celui care a fost primul sfetnic al lui Iuliu Maniu în calitatea sa de Secretar general al Partidului Naţional - Ţărănesc, în perioada întunecată a ocupaţiei ruseşti care coincide cu începutul procesului de bolşevizare a Ţării"

Nicolae Penescu a respins, asemeni lui Iuliu Maniu, acuzaţiile şi calomniile debitate ani de zile pe seama legionarilor. Amândoi au văzut în Mişcarea Legionară un potenţial, atât politic cât şi spiritual, care trebuia ocrotit. În viziunea lor, acest lucru devenea cu atât mai imperios, cu cât în împrejurările date, ne era tot mai ameninţată identitatea noastră ca Neam: când resortul moral al multor români părea să se frângă, făcând tranzacţii cu inamicul şi trecând de partea lui.

Ca şi Iuliu Maniu, Nicolae Penescu, a înţeles, odată ajuns în occident, după eliberarea sa din închisorile bolşevice, lucrul cel mai simplu din lume; că nimeni nu era scutit de greşeli; că nici un partid democratic din România interbelică, nu fusese uşă de biserică; că toate, fără excepţie, s-au abătut mai mult sau mai puţin de la normele democratice, prin practici cu care nu se puteau făli.

În trecut, sub Carol şi Antonescu, înverşunarea unor politicieni era atât de crâncenă, încât odată cu distrugerea Mişcării, exista primejdia să se distrugă pe ei înşişi. Ceea ce s-a întâmplat, odată cu preluarea puterii de către bolşevici. Acum repetau greşala pe care unii o plăteau cu exilul, dovadă că lecţiile istoriei nu ajută uneori la nimic. Argumentul celor care se opuneau prezenţei legionarilor în Comitetul Naţional Român erau simpliste, până la naivitate, care stârneau zâmbete. Erau oameni care pluteau cu capul în nori: pe care N.Penescu vrea să-i readucă cu picioarele pe pământ, prezentându-le propriile sale contraargumente. Poate că nicicând în ultimii cinzeci de ani, un om politic român, nu s-a dovedit atât de lucid, ancorat în realităţile prezentului, conştient de erorile trecutului, care au dus la destrămarea României Mari, şi de necesitatea de a-i asocia pe toţi românii, acum în ceasul al 11-lea, întru aceeaşi acţiune politică, constructivă, singura, a dragostei, nu a urii, în timp ce privirile îi erau îndreptate spre viitor. Un viitor care, spre a fi viabil nu se putea clădi pe intrigi şi ambiţii pesonale. Un viitor străbătut de un nou suflu din care să dispară atât limbajul uzat de până atunci, cât şi vechile mentalităţi. Nimeni n-a pus atâta pasiune în realizarea unui crez atât de nobil, de a-i vedea uniţi, **în cuget şi simţiri**, pe compatrioţii săi din Exil, şi nimeni nu suferea mai mult ca el, atunci când constata, că vrajba, dintre cei care aveau de îndurat aceeaşi nefericire, acelaşi destin, acelaşi dor de ţară - era pe punctul să-i pună în pericol toate proiectele şi să-i prefacă în scrum tot ce înfăptuise cu atâta trudă pe linia unităţii.

După părăsirea scenei politice, de către iuliu Maniu, nici un om politic de bine, nici un nume la care să te opreşti, nici o rază de lumină pe acest fundal tenebros, nu-l putea egala pe N.Penescu. Care erau concluziile sale la capătul atâtor experienţe; care e înţelesul acţiunii lui? Care era ideea dominantă al cărei crainic era? ***Că, pe legionari, nu-i va putea scoate nimeni din istorie: că prin ei s-a înscris o pagină nouă în Istoria României, supusă criticii ştiinţifice obiective, nu însă ignorată, sau expediată la lada de gunoi a istoriei, prin câteva fraze şi lozinci puerile. mereu, cu***

gândul la ziua de mâine, nu înceta să le amintească oponenţilor săi;

„Dacă nu ne înţelegem cei de aici, o mână de români, ce se va întâmpla cu ţara întreagă, mâine, după eliberare, dacă dihonia dintre noi va continua? Nu cumva le vom înlesni adversariolr noştri, care nu vor ceda cu una cu două, şansa de a-şi reface şi consolida puterea, spre a ne subjuga mai departe? Şi le vom putea interzice legionarilor, să se bucure, împreună cu noi, la marea sărbătoare a eliberării de sub jug străin? Şi, mă rog, cu ce drept? Nu ne-am împărtăşit împreună din aceeaşi cupă a suferinţei? N-am suportat laolaltă şi noi şi ei aceeaşi asuprire? Acelaşi dezastru care s-a abătut, asupra neamului nostru? N-am lâncezit, prin închisori şi noi şi ei, ani de zile? N-am muncit cot la cot, până la istovire, în lagărele de muncă forţată, la Canalul Dunăre - Marea Neagră, la stuf în baltă, la minele de plumb, flămânzi, loviţi, umiliţi de aceeaşi zbiri ai aceleeaşi puteri? N-au fost aruncaţi de-a valma, în gropile comune, şi morţii noştri şi morţii lor? N-au vărsat aceleaşi lacrimi amare şi mamele noastre şi mamele lor?N-am lăsat în urma noastră şi noi şi ei, familii îndoliate, orfani şi văduve: victime nevinovate, scoase din casele lor, aruncate pe drumuri, purtând pecetea de „duşmani ai poporului"? Dacă vom uita toate acestea, ne va blestema şi nu ne va ierta nici dumnezeu nici istoria."

Nu ne îndoim că în viitor se vor găsi istorici care să nu poată rezista tentaţiei de a se ocupa de exilul românesc din acest secol cel mai lung din întreaga istorie a poporului nostru. Şi cel mai creator, în adevăratul sens al cuvântului, şi ce vor constata? În primul rând că la începuturile lui era constituit în cea mai mare parte din membrii Mişcării Legionare şi din simpatizanţii ei, ca unii, care s-au opus bolşevismului, intuindu-i adevărata natură malefică, încă de la apariţia sa pe scena politică, în timp ce atâţia cochetau cu el, sau îi minimalizau primejdia; la noi, ca şi aiurea, în Occidentul miop, lovit parcă de orbul găinii. În al doilea rând, că mulţi dintre legionarii exilaţi au devenit, odată cu scurgerea timpului, personalităţi notabile, unele de talie europeană şi mondială; cum să negi această realitate, fără să te faci de râs, ca cei care, se opuneau şi contestau dreptul legionarilor dè a participa la constituirea noului Consiliu Naţional Român, - şi care i-au dat atâtea bătăi de cap lui N.Penescu?

De asemenea suntem siguri că istoricii de mâine vor lua în considerare documentele prezentate de noi, în lucrarea de faţă. Şi asta pentru că refuzăm să credem că adevărul istoric poate fi măsluit la infinit. S-a minţit o jumătate de secol. Acum i-a venit rândul Adevărului să-şi spună cuvântul.

Ca şi Iuliu Maniu, N.Penescu, a pus mai presus de orice, de orgolii personale, de interese înguste de grup, interesele Patriei. De aceea cât a trăit în Exil, nu va precupeţi nici un efort de a reuni într-un front comun pe reprezentanţii acelor forţe politice care au reprezentat şi garantat funcţionarea democraţiei în România, până la instaurarea dictaturii regale, în februarie 1938. Sfârşitul anului 1937 când au avut loc alegeri generale şi când demagogia autohtonă, tradiţională, a fost înfrântă, pentru prima oară în istoria regimului parlamentar din România, datorită unui electorat care se va dovedi copt pentru a impune o democraţie autentică, era, pentru N.Penescu singurul reper şi singura garanţie şi modalitate de a înnoda firul rupt după prăbuşirea bolşevismului; când, pentru eradicarea acestui flagel, democraţia va trebui să renască din propria-i cenuşă, să se înalţe pe alte temelii, mai trainice, consolidate prin entuziasmul, generozitatea şi frumuseţea morală a gemeraţiilor tinere, având drept călăuză model şi exemplu pe înaintaşi .

Şi tot acest răstimp, nu-l va părăsi o clipă speranţa că va veni o vreme când adevărul v-a triumfa şi Testamentul lui Iuliu Maniu, al cărui legatar se considera, va fi respectat de urmaşi. În întregime şi întocmai: **în litera şi în conţinutul lui.** Era convins că cine va merge pe acest drum, nu va rătăci. Dimpotrivă, vor orbecăi prin întuneric, ademeni copiilor degeneraţi, cei ce se vor complace în a profana voinţa testamentară a celui din care pretind că se trag.

Acesta a fost visul lui N.Penescu. Un vis nobil, de care nu s-a mai putut despărţi decât prin moarte. În clipa supremă, când a închis ochii, pentru totdeauna, printre străini, departe de ţara sa, care încă mai era captivă; o ruină morală şi materială: o umbră a ceea ce ar fi trebuit să fie, dacă istoria n-ar fi fost atât de vitregă, de nedreaptă, cu ea.

ISBN 973 - 959656 - 1-8
-1995-

[25.000]

IULIU MANIU

„Domnul Codreanu este de aceeaşi convingere cu mine, că,fără a respecta regulile de corectitudine în viaţa particulară şi publică şi fără a ţine seama de mora la creştină, nu se poate asigura dăinuirea unei naţiuni şi că părăsirea acestora ar însemna şi pentru poporul nostru ceea ce a însemnat şi pentru multe popoare din trecut: distrugere şi pieire. Pentru aceasta suntem de acord în tendinţa de a impune în viaţa particulară, socială, şi publică, corectitudinea, onoarea şi morala creştină pe care astăzi - durere! atâţia o calcă“.

CORNELIU CODREANU

„Peste alte deosebiri, noi credem că domnul Iuliu Maniu este un om corect şi de ţinută morală, într-o ţară care moare în fiecare zi din lipsa de ţinută morală şi corectitudine interioară: că pentru această ţinută în contra sa se unelteşte, după cum se unelteşte ceas cu ceas şi împotriva tineretului.“